

A magyar könyv is magyar termék

mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. írónő és HELMA kiadó

POÓR EDIT

A TITOKZATOS MEMOÁR

NAPLÓREGÉNY

POÓR EDIT

A TITOKZATOS MEMOÁR

NAPLÓREGÉNY

Írta & Szerkesztette:
Poór Edit

Szöveggondozás: Hudák Anita

Borító & illusztráció: ChatGPT

Minden jog fenntartva!

Magánkiadás

ISBN

978-615-82442-5-1

Nyomdai munka:

Kaligráf nyomda

2026.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Akik nélkül ez a könyv nem jöhetett volna létre!

Hálás szívvel szeretném megköszönni, HUDÁK ANITA barátnőmnek a folyamatos, áldozatos munkáját, a szöveggondozásban. A lányomnak, BARTHA ILDIKÓNAK az előolvasói tevékenységben nyújtott segítséget. Mindenekelőtt az ANGYALOK hozzájárulását a könyvem megírásához.

Debrecen, 2026. 05. 18.

Poór Edit
író, költő

ELŐSZÓ

Kedves Olvasó!

Nagyon megtisztelő számomra, hogy a kezében tartja ezt a különleges könyvet. Műfaját tekintve naplóregény, picivel másabb a mű szerkezetét tekintve. A könyv négy évszakot ölel fel. A borító szinte elárulja szinte a történetet, melynek címe – A TITOKZATOS MEMOÁR -.

Jane a főhősnő Londonban él, könyvelő egy nagy cégnél. A munkahelyi konfliktus miatt felmond és Svájcba utazik síelni. Itt ismerkedik meg Roberttal, a vonzódás kölcsönös. Közösen vesznek egy régi felújítandó házat, azzal a szándékkal, hogy ez lesz az otthonuk. A bútorok eltávolításának alkalmával Jane, a komód alatt talál egy régi naplót. Nagy izgalommal kezd neki az olvasásának, miközben végig az jár a fejében, hogy kié lehet ez a memoár? Igyekszik felkutatni a tulajdonosát Robert segítségével. Vajon megtalálják – e az idős hölgyet? Él -e még, vagy van-e hozzátartozója? A történet több szálon fut, hiszen a fiatal pár keresésére indul Juliának, eközben megismerhetjük a titokzatos napló tartalmát.

Egy nagyon izgalmas, romantikus és spirituális történet, melyben a lélek mélységei tárulkoznak ki.

Debrecen, 2026. 05. 18.

Poór Edit
író, költő

A TÉL CSÓKJA

Jane egyedül él Londonban. Szorgalma és kitartása gyorsan a gazdasági vezető beosztásáig vitte. Nem panaszkodhatott jól keresett. Nagy társasági élet veszi körül, ami a beosztásával jár. A magánélete, azonban romokban hever. A vőlegénye volt az egyetlen ember, akire biztonsággal számíthatott. Ám, két éve annak, hogy szakítottak. Ő is ennél a nagy cégnél dolgozik, csak egy emelettel lejjebb.

Még a gimnáziumban kezdtek el együtt járni, de idő - közben a jellemük és érdeklődési körük folyamatos változása miatt, már nem működött a kapcsolatuk. Ezért nem került sor a házasságukra sem. Megértették, hogy nincs közös jövőjük, barátságban köszöntek el egymástól.

A vállalatuk vezetőjének, amikor ez tudomására jutott elkezdte zaklatni Janet. Kétértelmű megjegyzéseket tett, de volt, amikor nem átallott konkrét ajánlatot tenni a lánynak.

Jane, kerülte ahogy csak tudta. Pár napig, ha nem találkoztak, akkor felhívatta az irodájába, valamilyen ürüggyel és megpróbálta rábírni, hogy legyen a szeretője. A lány már teljesen kikészült idegileg. A főnöke egy idősödő erőszakos, agresszív nős férfi, aki ráadásul két gyermek édesapja. Emellett, elkerülhetetlen volt számára, hogy nap mint nap lássa exe boldogságát egy másik kollegánőjével. Minden reggel görcsbe rándult a gyomra, amikor ment be a munkahelyére. Úgy döntött, hogy ezt nem csinálja tovább. – Ma lesz a napja, hogy felmondok és itt hagyom a céget! - motyogta magában, ahogy a liftből kilépett.

– Mit mondtál Jane? - kérdezte a titkárnője.

– Jól hallottad…! Törölj minden megbeszélést innentől! Most megírom a felmondásomat, összepakolok és még Londont is itt hagyom! Elegem van mindenből!

– Te jó ég…! Mi történt? - csapta össze a tenyerét az asszisztense.

– Nem bírom tovább, a főnök állandó zaklatását, az exem boldog mosolyát a legújabb barátnőjével és a lány lenéző, pökhendi tekintetét! - majd zokogásban tört ki.

– Nagyon sajnálom…, de megértelek. Én eddig sem bírtam volna!

– Itt a vége! Környezetváltozásra van szükségem.

– Mi a terved?

– Még nem tudom…, csak el innen! Lehetőleg minél messzebbre!

A főnöke nem akarta elfogadni Jane felmondását. A lány otthagyta az iratot az asztalán, majd kifordult az irodából és bezárta maga mögött az ajtót. Végtelen megkönnyebbülést érzett. Mintha egy mázsás súly eset volna le a válláról. A szabadság érzése mosolyt csalt az arcára.

Az albérleti lakásába érve, felhívta a gondnokot, hogy két nap múlva szeretné visszaadni a kulcsokat és számoljanak el. Nem tétovázott sokat. Imádott síelni és a svájci Alpokban még nem járt. Az úti cél adott volt, csak minél messzebb Londontól. Bielben talált egy családias panziót, gondolta egyelőre jó lesz és majd keres lakást magának. Nem akart már visszamenni Angliába. Gyökértelennek érezte itt magát. A szüleiről nem tudott semmit, nevelőszülőknél nőtt fel. A koruk előrehaladtával már ők is a szellemvilág lakói lettek. Úgy gondolta, van elég pénze ahhoz, hogy pár hónapig ne dolgozzon. A szakmája és a már meglévő gyakorlata miatt biztos volt abban, hogy hamar talál állást, emiatt nem aggódott.

Ott akart letelepedni, ahol egy kisváros légköre beszippantja és magáénak érzi. Kedvesek, befogadóak az emberek. Ezért nagyvárosba már nem is szeretett volna költözni. Elege lett a tülekedésből, a nagy forgalomból, a város idegtépő lüktetéséből. Csendre és pihenésre vágyott.

***

Megérkezését követően csak a legszükségesebb holmijait pakolta ki a szálláson, majd egy kicsit lepihent, de másnap reggelig fel sem ébredt. Annyira kimerült, hogy amikor kinyitotta a szemeit, hirtelen azt sem tudta hol van. Majd szép fokozatosan, minden rendeződött a tudatában. Amint kinézett az ablakon meglátta a csodás hófödte hegyláncot a távolban. Szinte hívogatta a pazar látvány. Gyorsan összeszedte magát és lement az étterembe reggelizni. Éppen a kávéja zamatát ízlelgette, amikor odalépett egy fiatalember az asztalához és megkérdezte:

– Hölgyem..., bocsásson meg! Ideülhetek?

– Igen..., persze! - válaszolta mosolyogva Jane. Bár nem értette, mert volt még más asztalnál is üres hely.

– Robert vagyok - mutatkozott be röviden.

– Jane - válaszolta mosolyogva.

– Jó étvágyat kívánok - folytatta a beszélgetést a férfi.

– Köszönöm..., önnek is.

– Fantasztikus, milyen gyönyörű kis város ez a Biel. Én már egy hete itt vagyok és azt érzem, hogy ebből a helyből sosem elég. Erősen elgondolkodtam azon, hogy ideköltözöm. Ön..., Jane? Most van itt először?

– Igen.

– Jaj…, ne haragudjon, hogy ennyit beszélek. Csak egyszerűen elvarázsolt ez az itteni légkör - folytatta lelkesen.

– Megértem…, szabadságát tölti itt Robert?

– Igen, és nem is nagyon vágyom vissza.

– Mivel foglalkozik?

– Éppen menedzser vagyok…, de több szakmám is van. Nem régen örököltem egy kis pénzt és arra gondoltam, hogy befektetésként nyitok egy saját éttermet. Nagy valószínűséggel itt!

– Ez valóban jó ötlet!

– Ha szeretné, hogy körbevezessem a városban, örömmel tenném! Bocsánat…, nem akartam tolakodni.

Jane mosolygott magában. Azt látta, hogy udvarias és intelligens a férfi. Rendkívül beszédes, nyíltnak, barátságosnak gondolta. Szimpatikus jelenség volt számára Robert. Végül is mindketten egyedül vannak. Miért ne adhatna egy esélyt az ismerkedésüknek. Így némi csend után mosolyogva válaszolt:

– Látom…, nagyon lelkes! Azt hiszem pont egy ilyen útitársra van szükségem…!

– Köszönöm a bizalmat! Nem fogja megbánni garantálom! - tette hozzá Robert somolyogva.

Ez idő alatt megreggeliztek.

– Akkor…? Találkozunk a társalgóban?

– Igen…, tíz perc múlva itt vagyok, csak kabátot veszek, ha úgy jó önnek.

– Természetesen! Öltözzön jó melegen, igen hideg van odakint!

– Köszönöm…, - válaszolta Jane mosolyogva.

***

Jane, ahogyan kilépett a panzió ajtaján, szinte mellbe vágta az éles, friss hideg levegő. Megállt és néhány jó mélyet szippantott a tüdőjébe. Élvezte minden parányát, még a szemét is becsukta hozzá. Amikor kinyitotta, Robert mosolyogva állt előtte.

– Min mosolyog?

– Én ugyanezt csináltam, amikor első nap kiléptem a panzióból. Mára sikerült akklimatizálódnom.

– Értem..., Hová való?

– Berlinből érkeztem, ott laktam a nagyszüleimmel. És ön...?

– Londonból, de oda már nem megyek vissza.

– Hogyhogy...?

– Ez egy hosszú történet - legyintett a kezével.

– Szerintem van elég időnk..., én szívesen meghallgatnám.

– Talán máskor - válaszolta Jane szomorúan.

– Rendben, szaván fogom! - próbálta visszacsalni a mosolyt a lány arcára.

Kényelmesen sétálgattak az óvárosban. Pompás épületek között, melyeknek építészeti stílusa visszatükrözte az ódon város hangulatát. A többszintes házak alatt üzletek, bárok, kávézók és cukrászdák, valamint étterem is található.

– Jöjjön erre, itt..., - mutatott egy kiadó helyiségre Robert.

– Ezt szeretné megvenni?

– Igen! Lenne menü, önkiszolgáló résszel az elején, valamint a hátsó részén étterem, esetleg bárpult még gondolkodom rajta. Elég nagy és hosszú a beltér, két bejárattal könnyen megvalósítható lenne.

– Jó helyen van, biztosan lenne nagy forgalma. Látom komolyan eltervezte.

– Igen és ez mindennap csak erősödik bennem. Beszéltem egy ingatlanossal, mert kellene valami jó kis ház is.

– Azt hiszem ez még engem is érdekelhet majd.

– No csak! Szóljon és megismertetem vele, én már egész baráti viszonyban vagyok a férfival.

– Köszönöm Robert.

– Mivel is foglalkozik?

– Könyvelő vagyok.

– Szuper! Ha majd szeretne egy kiváló munkahelyet, a leendő éttermembe felvenném, ha megfelel - javasolta nevetve Robert.

– Talán még jól jöhet! Köszönöm.

– Szereti a forró csokit? Ebben a kávézóban a legfinomabb! Ilyen hidegben biztosan jólesne.

– Hát…, ne kéressük magunkat! - válaszolta jókedvűen Jane.

Robert rendelt két forró csokit és leültek az egyik asztalhoz. A pincérnő rövid időn belül megjelent egy tálcával a kezében és letette a forró csokikat a vendégek elé, plusz egy – egy kis muffint hozzá.

– Igazán rendkívüli a kiszolgálás - jegyezte meg Jane.

Amikor belekortyolt az italba, szinte a nyelvét égette, de a pompás íz ezt is feledtette vele.

– Robert…! Ez mennyei!

– Ugye mondtam…! Két utcával lejjebb van egy önkiszolgáló étterem, nagyon finoman főznek, házias ízek világa. Nekem nagyon bejött, azt hiszem a szakácsot át fogom csábítani. Ebédelünk ott?

– Inkább holnap, most visszamennék a panzióba. Elfáradtam és szeretném magam kipihenni.

– Rendben…, visszakísérem, a panzió főztje se rossz!

– Köszönöm Robert!

Amikor visszaérkeztek, Jane megkérte a felszolgálót, hogy az ebédjét vigye fel a szobájába.

– Köszönöm ezt a szép délelőttöt és jó pihenést kívánok Jane. Reggelinél találkozunk?

– Biztosan…, én is köszönöm ezt a fantasztikus vezetést! - válaszolta a lány kissé fáradtan.

– Ugye…, nem bántottam meg semmivel?

– Nem…! A világért sem, csak még akklimatizálódok én is - válaszolta mosolyogva Jane.

– Akkor jó! Megnyugtatott! - mondta mosolyogva Robert.

A férfi megebédelt a panzió éttermében, majd a szobájában magához vette a sífelszerelését és elment síelni, csak késő este ment vissza.

Jane a szobájában ebéd után ledőlt az ágyra és azon nyomban elszenderedett. Annyira ki volt merülve idegileg, hogy szüksége volt a sok alvásra. Estefelé ébredt fel és vacsora után elmélázott az együtt töltött időn Roberttal. Jó hatással volt rá a férfi, kezdte megkedvelni.

***

Másnap ismét találkoztak a reggelinél, amit együtt fogyasztottak el.

– Jane…! Szeret síelni? - kérdezte Robert.
– Persze, azért jöttem ide!
– Nagyon jó! Akkor mit szólna egy délelőtti síversenyhez? Aztán később ebédelnénk valahol.
– Rendben, benne vagyok.
– Itt várom - válaszolta mosolyogva Robert.

Nagyon vidáman telt a délelőtt. A Nap gyönyörűen sütött, szinte nem is érezték a hideget. A hó minősége kellően jó volt a síeléshez. Kevesen voltak a pályán, délután és estefelé mindig többen vannak. Kivilágítva pazar látványt nyújt a sípálya. Mindketten kissé elfáradtak. Némi pihenés után, késő délután elmentek egy közeli étterembe.

– Hát ezt meg tudnám szokni! Eldöntöttem Jane! Megveszem azt a helyiséget, amelyet mutattam önnek. Ideköltözöm!
– Ez igen! Nem túl sokat gondolkodott rajta!
– Nincs mit gondolkodnom, nem tudom elengedni ezt a várost! Valami vonz és fogva tart! Érzem, hogy itt van az igazi otthonom. Viszont…, így a szabadságomat még kitöltöm, de azután visszautazom, mert fel kell mondanom a jelenlegi munkahelyemen. Ezenkívül, azért lesz még némi elintézni valóm. Talán egy hét alatt sikerül, de maximum két hét. Aztán újra itt vagyok és megvalósítom az álmaimat! Ön Jane…? Meddig marad? Itt találom még, ha visszajövök?

– Nem tudom Robert. Igazából sehová nem sietek.

– Kérem várjon meg…! Kedvelem önt! - mondta és rátette kezét a lány kezére.

Jane elmosolyodott, nem húzta el a kezét. Jóleső melegség és őszinte szeretet áramlását érezte Robert felől.

– Meglátjuk…, most nem ígérhetek semmit - válaszolta.

– Értem…, de szeretném majd újra látni, ha nem vagyok terhére.

– Ennek nem látom akadályát, ha elmennék is, újra visszatérek ide, van ebben a városban valami megtartó erő - válaszolta Jane mosolyogva.

– De örülök, hogy ön is így érzi! Elmeséli, hogy miért menekült el Londonból?

– Jó…, de utána várom az ön sztoriját - válaszolta mosolyogva.

– Rendben…!

Közben a pincér kihozta a rendelésüket és jóízűen megebédeltek. Jane röviden elmesélte a lényeget az életéről.

– Sajnálom…! Én legszívesebben felkeresném a volt főnökét és behúznék neki egy jó nagyot!

– Már nincs jelentősége! Csak sok pihenésre van szükségem, új életre és új környezetre.

– Megértem. Akkor mindketten újra kezdjük építeni a jövőnket. Talán itt…! Talán együtt…? Erre koccinthatnánk!

– Jó ötlet! - válaszolta mosolyogva Jane.

– Robert maga jön…!

– Hol is kezdjem…? Berlinben nőttem fel, a szüleim elváltak, legalábbis ezt mondták. Én ugyanis meg sem ismerhettem az édesapámat. Ha kérdeztem róla, akkor hárított az édesanyám és a nagyszüleim is, így feladtam. Egyszerűen elfogadtam, hogy ez van.

Nehéz körülményeink ellenére édesanyám felnevelt, bár a nagyszülők sokat segítettek. Később a munkáimból fedeztem a főiskolát. Amint korábban említettem, több szakmám van, kereskedelmi, asztalos, kőműves. A főiskolán a menedzser szakon végeztem. Ez a cég jól megfizet, ahol most vagyok. Édesanyám rövid betegség után nemrég itt hagyott, nehezen viseltem. Alig két évre rá a nagyszüleim is szinte egymás után átmentek a szellemvilágba. Egyedül maradtam, mint a kisujjam.

– Nagyon sajnálom…, részvétem.

– Köszönöm.

– És…, nem volt, akivel megossza fájdalmát?

– Nem…, sokat dolgoztam. Pár alkalmi kapcsolat, de komoly egy se. Nem volt elég időm párkapcsolatra és nem is akartam lekötni magam. Egyik barátnőmnél sem éreztem azt, hogy ő az igazi. Ők pedig mindig többre vágytak. Így mindig hamar elengedtük egymás kezét.

– Későre jár…, menjünk vissza a panzióba.

– Igaza van Jane…, magával olyan gyorsan szalad az idő, hogy szinte észre sem veszem.

– Robert…! A jövőben tegeződhetnénk is, ha nem bánja.

– Köszönöm Jane! - válaszolta boldog mosollyal az arcán.

Már sötétedett, de a Hold teljes egészében ezüstös fényével ragyogott. Megvilágította a csillagos tiszta égboltot.

Röpködtek a mínuszok. Jane, ahogy kilépett az étterem ajtaján megborzongott a váratlan hidegtől. A napközben megolvadt hó jéggé fagyott tócsák alakjában.

– Fázol kedves? Gyere hadd öleljelek át.

Ebben a pillanatban Jane kissé megcsúszott az egyik jeges folton.

– Vigyázz!

Ekkor már Robert fogta a lány karját, így vissza tudta tartani az eséstől. A karjaiban tartva elmélyülten néztek egymás szemeibe és a férfi ellenálhatatlanul megcsókolta.

Egymást átölelve tértek vissza a panzióba.

Jane, fáradtnak érezte magát. Hamar lefekvéshez készült, majd ágyba bújt. Elaludni azonban nem tudott. Robert csókja égette száját, folyton ez járt az eszében. – Mi lesz most…? Hogyan tovább? - tette fel magának a kérdéseket.

Nem akart még párkapcsolatot, legalábbis úgy érezte, hogy nem áll rá készen. Ennek ellenére nagy összhangot érzett kettejük között. Jó is, hogy hamarosan elutazik, legalább lesz ideje átgondolni. A távolság a kis tüzeket kioltja, a nagyokat fellobbantja. Ezzel a gondolatsorral mély álomba szenderült.

Robert fejében folyton Jane hangja visszhangzott, szemei előtt az arca lebegett. Úgy érezte, hogy szinte megbabonázta. Valami megmondhatatlan furcsa érzés kerítette hatalmába. Eddig még soha senki iránt nem érzett ilyet. Szíve mélyén tudta, hogy számára Jane az igazi. Igyekezett minden percet vele tölteni a hátralévő időben, hogy minél jobban megismerjék egymást.

A közös programok, még jobban összekovácsolták őket. Hamar elszaladtak a napok és eljött Robert utazásának ideje.

Az utolsó este összepakolt néhány fontos dolgot másnapra. Úgy tervezte, hogy a reggelit még a lánnyal tölti, csak utána indul vissza Berlinbe. Kinézett az ablakon és egy hullócsillag rajzolódott ki az égen, ahogyan elhagyja az univerzumot. – Itt akarok élni…! Jane-t akarom feleségemnek…! - mondta ki félhangosan. Még egy darabig gyönyörködött a csillagok fényében, majd ágyba bújt az álmaival.

***

Reggel mindketten alig várták, hogy találkozzanak. Robert már az asztalnál ült. Jane nem váratta sokáig. Különös fény csillant szemeikben, ahogyan egymásra néztek.

– Hogy aludtál? - kérdezte Robert.

– Köszönöm..., nehezen aludtam el, de aztán már jól. És te?

– Láttam egy hullócsillagot...,

– Húha..., és kívántál valamit?

– Igen..., már ha kívánságnak lehet nevezni. Inkább elhatározás! - válaszolta Robert titokzatos mosollyal az arcán.

– Elmondod?

– Még nem..., az egyik felét már tudod. Azt, hogy itt akarom leélni az életemet.

– És a másik fele...? - kérdezte huncut mosollyal az arcán Jane.

– ÁÁÁ..., nem húzol csőbe...! - válaszolta nevetve.

– Jól van..., egy próbát megért! - tette hozzá nevetve.

– Mindent idejében!

– Mikor indulsz?

– Úgy..., egy óra múlva. A legszükségesebbeket már tegnap este összepakoltam. Igyekezni fogok vissza.
Viszont szeretném, ha telefonszámot cserélnénk. Nem akarom a pihenésedet megzavarni..., csak jó lenne tudni rólad..., hogyan telik az idő nélkülem - mondta Robert mosolyogva miközben kacsintott egyet.

– Persze! Engem is érdekel, hogyan haladsz majd a dolgaiddal.

Lehet utazgatok majd egy kicsit a környező városokba. Szeretnék szétnézni a környéken, azonban itt foglak várni, mire visszajössz.

– Köszönöm Jane! Ez nagyon jólesett. Vigyázz magadra, én a lehető leghamarabb szeretnék végezni mindennel. Sietek vissza hozzád!

A taxi már megérkezett, hogy Robertet kivigye a reptérre. Hosszú csókkal búcsúztak egymástól, majd még az autó ablakából kiintegetett. Jane ott állt és visszaintett, nem mozdult, ameddig az autó sziluettje végleg el nem tűnt az utca végénél.

***

A lány felment a szobájába, majd összeszedte a sífelszerelést és kiment a sípályára. Kora délután tért vissza a panzióba. Megebédelt, majd kicsit lepihent. Szeretett volna az esti fényekben ismét síelni. Ezért, amikor kezdett besötétedni újra elindult. Fantasztikusan érezte magát és a pálya csodás látványt nyújtott.

Este holtfáradtan esett az ágyába. Nemsokára csippent a telefonja, Robert volt az. „Szerencsésen megérkeztem. Jó éjt kedves.” Simogatta a lelkét Jane-nek az üzenet. Röviden visszaválaszolt rá, majd elnehezedtek szempillái és mély álomba merült.

***

Robert, a megérkezését követő napon bement a munkahelyére és beszélt a főnökével. Váratlanul érte a vezetőt a férfi felmondása. Nem nagyon értette meg, mivel szerették és a munkájával meg voltak elégedve.

Próbálta marasztalni, több verziót is felkínált számára, de Robert hajthatatlan volt. Végül közös megegyezéssel barátságosan elváltak útjaik. A főnöke a lelkére kötötte, hogy amennyiben az álmai megvalósítása mégsem alakulna jól, akkor visszavárja.

Robert a hétvégén már szeretett volna visszautazni, ezért a hátralévő pár napban összepakolta a dolgait, amit készült elszállíttatni. Közben egyeztetett az egyik barátjával, aki ingatlanos, hogy adja el a házát. Ameddig nem kel el, úgy a következő héttől már kiadhatja. Mindent sietve igyekezett elrendezni. Hatalmas lelkesedés töltötte el az új életének lehetőségei iránt.

***

Jane ez idő alatt sokat sétálgatott, felfedezte a helyi érdekességeket, beszélgetett az ott élőkkel. Egyre inkább azt érezte, hogy szívesen maradna ebben a városban végleg. Robert hiánya rádöbbentette, hogy mennyire fontos lett számára a férfi. Esténként boldogan olvasta az üzeneteit. Nehezen várta, hogy újra a karjaiban lehessen.

A férfi késő este érkezett meg a panzióba, már nem akarta kedvesét zavarni. Reggelinél találkoztak, mindkettőjüket határtalan öröm töltötte el.

– Nagyon hiányoztál Jane! - mondta kitörő lelkesedéssel Robert és magához ölelte a lányt.

– Nekem is…! Jó, hogy újra itt vagy!

– Csodás ez a város, de veled lett teljes és igazán gyönyörű!

– Köszönöm! Mesélj…, mik a terveid?

– Ma szeretném intézni annak a helyiségnek a megvásárlását, amit mutattam neked korábban. Az ingatlanossal is beszélnem kell, hogy keressen eladó házat. Jane…, velem tartasz?

– Szívesen - válaszolta mosolyogva.

– Az éttermet minél előbb be akarom indítani, de előtte még fel kell újítanom. Legalábbis a saját elképzelésemre szabni.

– Szívesen segítek, amiben tudok.

– Köszönöm, de már azzal segítesz, ha mellettem vagy! - mondta mosolyogva és megfogta a lány kezét. – Bár…, feltennék egy nagyon fontos kérdést. Elvállalod…, leszel a könyvelőm?

– Hát…, nem is tudom. Átgondolom… - válaszolta nevetve.

– Komoly állást kínáltam neked! Már, ha úgy döntöttél, hogy itt szeretnél maradni.

– Igen…, most úgy érzem, hogy szívesen telepednék le ebben a városban. Ilyen fantasztikus ajánlatot nem fogok visszautasítani - válaszolta huncut mosollyal az arcán.

– Köszönöm Jane! Az éttermet már együtt fogjuk megnyitni, és mindenben kikérem a véleményedet! Azt gondolom, hogy jó páros leszünk! - magyarázta lelkesen.

– Én is így érzek - válaszolta mosolyogva a lány.

Reggeli után Robert lebonyolított néhány telefont. Ezt követően szólt Jane-nek, hogy indulhatnak.

Először a tulajjal találkoztak az ügyvédnél és aláírták a szerződést. A kulcsok átvételét követően elmentek a helyiséget felmérni. Mindketten nagy buzgalommal láttak neki ötletelni az étterem belső kreatív kialakításának tervezéséhez. Jane mindent lejegyzet a noteszába.

– Hú..., de elszaladt az idő! Menjünk együnk valamit és aztán még beszélünk róla, ha nem vagy fáradt - szólalt meg Robert.

– Persze..., vacsorázzunk a panzióban - vetette fel Jane.

– Rendben..., jó ötlet! Ott már legalább helyben vagyunk, legalábbis egyelőre - mondta viccelődve Robert.

Hamar visszaértek és megvacsoráztak.

– Gyere üljünk be a társalgóba - kérte a férfi, majd karon fogta a lányt.

A kandallóban a tűz lángja lobogott, Robert szíve pedig hevesen dobogott. Életbevágóan fontos kérdés foglalkoztatta, amit meg akart beszélni Jane-nel. A közeli kanapéra egymás mellé ültek, miközben az előttük lévő dohányzóasztalra tették a boros poharaikat. Robert átölelte a lányt, izzott a levegő közöttük, mert a szerelem hatalma járta át mindkettőjük szívét.

– Az ingatlanos holnapra ígérte, hogy megmutat pár házat. Van kedved velem jönni?

– Igen, szívesen!

– Olyanra gondoltam, ami több szobás, külön bejáratú. Nem baj, ha kisebb felújításokat kell végezni rajta, azt megoldom. Legyen szép kert hozzá, terasza, kényelmes konyhája és fürdőszobája.

– Ez jól hangzik, csak találj ilyet.

– Előbb - utóbb biztosan lesz. Addig meg a panzióban elvagyunk. Tényleg..., Jane odaköltöznél velem?

– Azt hittem sosem kérdezed meg! - válaszolta a lány nevetve.

– Drága vagy! Nagyon szeretlek! - mondta boldogan Robert, majd csókban forrtak össze ajkaik.

***

A következő napon több házat is megnéztek, de egyik sem nyerte el a tetszésüket. Abban maradtak az ingatlanossal, hogy szól majd, ha talál az elképzelésüknek megfelelőt.

Az étterem felújításába azonban belemerültek és szépen haladtak, ahogyan eltervezték. Az első bejárattal szemben kialakítottak egy önkiszolgáló pultot, ami a menüs részét képezte. Vele párhuzamosan az ablakok mellett négyszemélyes asztalokon piroskockás terítők, valamint kis vázában pár szál virág várta a majdani étkezni vágyókat.

A menüs pult folytatásaként egy bár részleget rendeztek be, ahol kávé, forró csoki, kapucsínó, üdítők, és némi szeszesital is fogyasztható.

A helyiség végéből nyílt egy boltíves átjáróval az étterem, melyet egy sötétkék színű bársony szerű függöny takart. Itt a hat és a négy személyes asztalokat egymással párhuzamosan helyezték el, melyek a barokk stílust képviselték a székeikkel együtt. Elegáns világoskék színű terítővel fedték le őket, a székek háttámláját ugyanilyen színű huzat takarta és egy nagy masnival díszítették. Az asztalokon háromágú gyertya adta meg a hangulatvilágítást az esti időszakban. Az ételteremnek a másik bejárata itt volt, így ide az utcáról közvetlenül be lehetett jönni. Amíg Robert irányította az étterem felújítását, addig Jane a dolgozók felvételével foglalkozott. Pár hónap múlva már nyitásra készen állt a fantasztikus étterem, melyet Robert álmai vizionáltak.

A város polgármestere nyitotta meg ünnepélyes keretek között. A helyi lakosok nagy örömmel vették birtokukba a legnagyobb és legmodernebb vendéglőt.

A fiatalok még mindig a panzió vendégei voltak. Nehezen találtak megfelelő házat, mivel a város lakói között minimális fluktuáció volt. Már éppen azon gondolkodtak, hogy esetleg telket vesznek a város szélén és ott építkeznek, amikor az ingatlanos újabb lehetőséggel kereste meg őket személyesen.

– Nézzék találtam valamit, ami talán megfelel az elképzeléseiknek. Egy baj van, hogy ez a ház nagyon régi és valószínű sok a felújítandó rajta. A Bieli tó partján fekszik. Hoztam pár fotót is róla, - majd átnyújtotta Robertnek. - Ha érdekli önöket a holnapi napon megtudom mutatni.

– Ez nagyon szép…! Köszönjük, mindenképpen megnézzük - válaszolta Robert.

– Akkor holnap a helyszínen várom önöket. Itt a pontos cím. Viszont látásra!

– Köszönjük szépen! Viszont látásra!

***

Másnap Robert, Jane és az ingatlanos a megbeszéltek szerint a helyszínen találkoztak. Maga az épület a tópart közelében helyezkedett el és a part menti sávokban fűzfák, valamint nyárfák alkották a ligeterdőt. A levegő és a táj lenyűgözően hatott rájuk. Látszott az épületen, hogy régen nem laknak benne. A ház kissé elhanyagoltan, magányosan álldogált új lakóra várva. A hozzátartozó területet is benőtte a fű. Ennek ellenére a kertben hatalmas különböző fák ágaskodtak. Valamikor szebb időket élhettek meg.

Az ingatlanos elkezdte bemutatni a házat és beszélt a környékbeli lehetőségekről is.

– Nézzék a teraszról csodás kilátás nyílik a tóra, ahol horgászni is van lehetőség. A kertben tavasszal nyílik a mandulafa és fügefa eszméletlen szép, én láttam őket virágzáskor. Egyébként található itt sziklakert, és arra hátrább almafa, cseresznyefa, körtefa is. Körben két sor szőlőlugas zárja a területet. Ezek többnyire borszőlők. Amennyiben gondozva van, varázslatos kis terület.

Belépve a házba, az ajtó nyitásakor némi pókhálót kellett az útból eltávolítani.

– Bocsánat, de a pókok nem tétlenkedtek. Amint látják van egy nagy előtér, balra egy szép nagy étkezőnek is használható nappali, illetve itt szintén balra egy fürdőszoba. Szemben mindjárt megtalálható a konyha. Itt jobbra két különálló nagy méretű szoba. Az emeleti részen található fürdőszoba és még két szoba. A ház alatt pince is húzódik. Az épület stabil alapokon áll, de fel kell újítani sok mindent benne. Az ára viszont ehhez van kikalkulálva.

– Igen…, nagyon köszönjük a bemutatást. Megbeszéljük és holnap visszaszólunk önnek – szólalt meg Robert.

– Rendben várom a hívásukat! Viszont látásra.

– Viszont látásra.

Robert végig póker arcot vágott, nem akarta az ingatlanosnak mutatni, hogy mennyire beleszeretett a házba és Jane véleménye is számított neki. A visszafelé úton megkérdezte;

– Mit szólsz hozzá kedvesem?

– Figyelj…, itt minden megvan, amit szerettünk volna! Imádom! Igaz sok munka lesz vele. Te…? Nem láttam rajtad semmit, hogy tetszik vagy nem!

– Persze drágám…, szándékosan nem akartam kimutatni! A felújítás nem lesz olcsó és még hátha tudunk faragni az árából. Nagyon boldoggá tettél, hogy neked is ez a véleményed! Ebből egy varázslatos helyet fogunk csinálni!

– Igen, már alig várom! Az ingatlanos csak irányárat mondott, szerintem alkuképes!

– Meglátjuk…, holnap megbeszéljük vele és akár a szerződést is megköthetjük majd.

– Ó…, de jó lesz! – lelkesedett Jane.

– Arra gondoltam, hogy a földszinti részt kellene előbb rendbe tennünk, hogy minél hamarabb ide tudjunk költözni a panzióból.

– Egyetértek!

Éjszaka sokáig fent voltak, tervezgettek, hogy mit hogyan alakítsanak át. Másnap reggel Robert felhívta az ingatlanost és sikerült vele az árban is kedvezően megegyezniük. Délután megkötötték a szerződést és átvették a kulcsokat.

***

A következő naptól pedig elkezdődött a kemény munka, hogy mielőbb beköltözhető állapotba hozzák a házat. Mivel bútorozott volt a lakás, mindent ki kellett szelektálniuk.

– Figyelj Robert…! Ez a konyhabútor egy kis felújítással szerintem maradhatna, annyira szép. Mi a véleményed?

– Igen…, nem gond, ha szeretnéd, meg tudom csinálni.

– Szuper! Köszönöm!

– Mit szólnál hozzá, ha a lenti két szobából a nagyobbat nappalinak, a kisebbet pedig dolgozó szobának rendeznénk be. Fent az emeleten pedig lenne a háló és egy vendégszoba, vagy ki tudja…? - mosolygott hozzá huncutul Robert.

– Értem én…! Nagyon előre gondolkodtál! Meglátjuk…, de támogatom! - ekkor Jane odalépett a férfihez és átölelte, majd megcsókolták egymást.

Néhány hónap alatt sikerült kivitelezniük a földszinti részt, így a panziót felmondták és nagy örömükre beköltözhettek a szerelmi fészkükbe.

A télanyó még utoljára megrázta dunyháját és sűrű nagy pelyhekben kezdett el esni a hó. Reggelre jégvirág köszöntötte az ablakon kitekinteni vágyókat. Azonban a tavasz éledő napsugara meglegyintette és néhány óra elteltével már nyoma sem volt a télnek.

A TAVASZ REJTÉLYE

A Nap egyre magasabban járt és ereje nőttön - nőtt. A fák levelei és virágai kezdtek már kibontakozni. Káprázatos színekben pompázott a kert. Robertet és Jane-t elbűvölte a természet csodája. A hegy felől érkező tiszta, éles levegő és a tó kissé párás illatának kombinációja valami hihetetlen éltető erővel töltötte fel őket. A teraszról távolban a hegylánc ormainak és a tó felszínének látványa meghitt pillanatokat tartogatott számukra.

– Jane…! Mit szólnál ahhoz, hogy a két sor lugason változtassunk?

– Mire gondoltál?

– A külsőt meghagynánk borszőlőnek, annyi borunk lenne belőle, amit magunk fogyasztására elkészítenénk. Gondolom nem akarsz komolyabban foglalkozni a borászattal?!

– Nem…, dehogy! Nem értek hozzá!

– Nem baj én sem…! - mondta nevetve Robert.

– Akkor majd megtanuljuk – válaszolta mosolyogva Jane.

–Viszont a belső lugast, arra gondoltam, hogy átoltatnánk csemegeszőlőre.

– Ez nagyon jó ötlet! Lehet ilyet?

– Persze! Amúgy is gondolkodtam rajta, hogy a kert végleges kialakításához most hívnék két kertészt. A munkánk mellett ekkora területtel ketten úgysem sem boldogulnánk. Talán az egyiket meg is tarthatnánk, hogy mindig szépen rendben legyen.

– Igazad van! Ez nagyszerű lesz!

A következő napokban a két kertész az egyeztetést követően az elképzelés szerint alakította ki a területet. Az óriási mandulafa alatt, kerti bútorokat helyeztek el. A sziklakertet színes virágok díszítették. A belső szőlőlugast átoltották csemegeszőlőkre. Hamburgi muskotályra, ami nagy szemű, kékesfekete héjú, zamatos, valamint Pannónia kincsére, ami hatalmas fürtű, húsos, roppanó fehér szemekkel rendelkezik.

Ez idő alatt a pincében Roberték, elvégezték a szükséges szelektálási és felújítási munkálatokat.

Majdan a hálószoba következett. Utoljára hagyták a vendégszobát, mivel az ért rá legjobban. A komód elmozdításakor egy halk koppanást hallottak.

– Valami leesett - szólalt meg Jane meglepődve. Lehajolt, és a komód alól egy megkopott, poros régi naplót húzott elő. – Nézd Robert....! Ez valószínűleg a komód és a fal közé szorulhatott.

– Hú..., ez jó régen ott lehet már!

– Vajon kié lehet? – tette fel a kérdést Jane.

– Gondolom az előző tulajdonosé, de nem tudunk róla semmit.

– Vajon él még...? Vissza kellene neki adni! Biztosan fontos számára.

– Olyan régi..., hogy lehet nem is él már - válaszolta Robert.

– De hátha vannak rokonai, biztosan értékelnék!

– Ó..., drága Jane-em! Igazad lehet, de hogyan? Kezdjünk el nyomozni utána? Semmit sem tudunk róla!

– Bár..., illetlenség beleolvasni, de hátha találnánk benne valami kiindulási pontot.

– Igen..., talán!

– Nem helyesled?

– Nem tudom..., semmi kifogásom ellene, hogy elolvasd és nyomozgass, de nekem erre nem lesz időm!

– Akkor mit csináljunk vele? Mégsem dobhatjuk ki!

– Igen..., igazad van! Hátha könnyen fény derül a tulajdonosára, vagy hozzátartozóira. Majd megkérdezzük az ingatlanost, csak tudja ki lakott itt. Valami nevet meg hátha találsz a naplóban.

– Szuper! Ez lesz az esti olvasmányom lefekvés előtt! Áttörölgetem és beviszem a hálóba, mindjárt jövök!

– Rendben..., - válaszolta Robert.

Jane, alig várta, hogy este legyen, és elkezdhesse olvasni a naplót! Izgatottan elmélkedett, vajon megtud-e valamit, majd a memoár tulajdonosáról? Milliónyi kérdés zakatolt az agyában, miközben a vendégszobát szépítették.

– Nagyon hallgatag vagy! - szólalt meg Robert.

– Bocsáss meg…! Nagyon elgondolkodtam.

– Látom fejben már máshol vagy! - mondta Robert miközben mosolyogva átölelte kedvesét.

– Tudod…, amióta itt vagyok, minden olyan gyorsan történik velem. Teljesen megváltozott az életem, ami persze örömmel tölt el. Ráadásul itt ez a titokzatos emlékkönyv. Teljesen leköti a figyelmemet! Annyira izgulok, vajon megtaláljuk - e majd a tulajdonosát! Valamiért nem közömbös számomra! Egyszerűen megszólított…! Kíváncsi vagyok a tartalmára is, nem tagadom…! Furcsa, megmagyarázhatatlan érzéseim vannak vele kapcsolatban.

– Jól van Jane, értelek én…! Mára fejezzük be a munkát…, már úgysem sok tennivaló van benne. Holnap majd folytatjuk. Nyugodtan pihenj le, és kezd el a naplót olvasni. Én pedig, felhívom az ingatlanost, hátha tud valamit.

– Köszönöm Robert! Hálás vagyok neked, hogy megértesz és számíthatok rád!

Jane, sietve átment a hálószobába és leült a fotelbe a naplóval a kezében. A mellkasához emelte, majd behunyta a szemét. Így ült egy-két percet, hogy a könyv írója és az ő lelke egymásra hangolódjanak. Nagyon óvatosan kinyitotta, hogy meg ne sérüljenek a lapjai. A belső borítóján legfelül ez állt;

„Drága Juliámnak…!

Édesanyádtól! 1953. 04.21.

E könyvet megnyitja a szeretet…!”

Jane-t lenyűgözte, a régies szépen formált írás és a szeretet, ami áradt belőle. Gyorsan megnézte a könyv végénél a belső borítóját. Ott a lap legalján ezt olvasta;

„És bezárja a hű emlékezet…”

Nagyon meghatódott, de alig várta, hogy felüsse az első lapját.

„Hú…, nagy meglepetés számomra, hogy a tizenkettedik születésnapomra ezzel lepett meg az édesanyám. Igaz, az osztálytársaimnak, már szinte mindenkinek van. Én nem is tudom mit írjak bele, vagy hol is kezdjem. Talán a legelején, Julia vagyok és 1941-ben születtem Magyarországon.

A háború borzalmai elől menekültünk ide Svájcba, mivel ez egy semleges ország. A szüleim féltek, hogy édesapámat besorozzák, és soha többé nem jön vissza hozzánk. Ezeket ők mesélték nekem, mivel én még kicsi voltam és nem emlékszem. Azt is mondták, hogy a fiatal lányok fejkendőben, idős parasztruhákban bujkáltak a katonák elől a pincékben, padláson, mert különben megerőszakolták őket.

Több háborús történetet is meséltek, de ezt nem akarom ide leírni, mert nagyon felzaklat így is, hogy csak hallottam ezekről.

Menekültek voltunk, egy pap fogadott be többed magunkkal, Biel város templomába. Innen osztottak szét családokhoz minket. Édesapám ezermester, mindent meg tud javítani, így mi a papnál maradtunk. Édesanyám főz és takarít. Már én is besegítek neki, amikor végeztem a tanulással. Nagyon nehezen viseltem a változást, már kezdek megbarátkozni a helyzetemmel. Meg kellett tanulnom a német nyelvet, mire iskolába mentem. Ez különösen nehezemre esett. Most új kilátásaim vannak, ami az iskolát illeti. Úgy néz ki, hogy el fogunk költözni, mert sikerült a szüleimnek annyi pénzt összegyűjteniük, hogy egy kis házat tudnak venni a közelben és ott gazdálkodnának. Igaz kicsit régi, de apukám meg tudja csinálni a kisebb felújításokat. Ennek nagyon örülök! Nem szeretek ebbe az iskolába járni. A költözés miatt iskolát is fogok váltani, talán jobb lesz, mint ez. Nem fogadtak be az osztálytársaim, sem a tanárok. Már nem bántanak, de éreztetik velem, hogy különc vagyok, lenéznek. Nincsenek igaz barátaim, éppen szóba állnak velem! Nagyra vannak magukkal! Mint kiderült ez egy elit iskola. Mindenkinek a szüleje VALAKI! Ez volt legközelebb a templomhoz. A pap bácsi elintézte a felvételt.

Hatévesen, alig jártam még talán két hetet, amikor egyik alkalommal hazafelé jövet rám támadtak négyenöten. Osztálytársaim, akik szintén arra felé jöttek haza. Félméteres hó volt az út szélén és nagyon hideg. Hátulról lecibálták a sapkámat, még a gomb is leszakadt, ami a fejemen tartotta. Meghógolyóztak, felborítottak. Vizes lett a kabátom és a nadrágom. Sírva mentem a templomig, nagyon féltem, csúfoltak! Aztán tüdőgyulladást kaptam pár hét múlva újra visszaestem.

Emlékszem nagyon beteg voltam 41 fokos lázam volt. Nézegettem a kezem, de csak valami homályos körvonalat láttam. Valahogy mégis túléltem, de nem akartam többé iskolába menni. Felmerült, hogy a sok hiányzás miatt esetleg osztályt kell ismételnem. A pap bácsi valahogy elintézte, hogy mégse kelljen.

Egy idősebb fiú Sanyi, aki velünk együtt szökött Magyarországról segített abban, hogyan tanuljam megvédeni magam. Ő sportol, így mutatott különböző fogásokat. Biztatott, hogy csak szóljak neki bátran, majd ő elintézi ezeket a kis vakarcsokat. Jó barátok vagyunk, mindig mindent megbeszélünk. Így egy kicsit könnyebb. Most befejezem, mert már elfáradt a kezem a sok írásban.

Biel, 1953. 04. 25."

***

Jane csak ült a fotelben, egy könnycseppet szétmorzsolt a szemében. Gondolatai Julia körül jártak, magával ragadta a történet. Bezárta a naplót, majd felállt, hogy megkeresse Robertet. A férfi a teraszon ülve gyönyörködött a tájban. Mélyeket lélegzett a friss levegőből élvezte a csend harmóniáját.

– Hát itt vagy…! - szólalt meg Jane, miközben a férfi vállára tette a kezeit.

– Megtaláltál…, gyere ülj ide mellém! Mára befejezted az olvasást?

– Igen…!

– Na mesélj…! Meddig jutottál?

– Hú…, Robert! Ezt emésztenem kell…! Szomorú történet, legalábbis eddig! Magyarországról menekültek ide a háború elől. Még csak a gyermekkoráról írt. 1941-ben született.

– Akkor most olyan nyolcvanöt éves lehet.

– Robert…, azt érzem, hogy dolgom van vele és meg kell keresnem feltétlenül. Talán még életben van valahol.

– Jól van megtaláljuk, ne félj…! - válaszolta és bíztatóan megszorította Jane kezét.

– Sikerült beszélned az ingatlanossal?

– Még nem, mert nem vette fel a telefont. Már késő van…, nem akarom zavarni. Holnap délelőtt újra hívom.

– Köszönöm…, drága vagy! - majd a vállán szorosabbra húzta a poncsót.

– Fázol?

– Igen…, a hűvös szél megborzongtatott.

– Menjünk be Jane!

– Jó…, csodás ez a hely! Fantasztikus, hogy rátaláltunk! Olyan, mintha egész életemben ezt kerestem volna. Úgy érzem, hogy idetartozok, itthon vagyok! Mindezt neked köszönhetem Robert! Szeretlek és boldog vagyok veled!

– Köszönöm kedvesem! Én ugyanezt érzem!

A szerelmi vallomásukat ajkaikkal pecsételték meg.

***

Borult reggelre ébredtek. A Nap sugarai nehezen jutottak át a vastag, szürke felhőkön. Robert felvette kék színű köntösét és lement, majd kinyitotta a bejárati ajtót.

Erős szél tódult be, a hűvös levegő elárasztotta egy pillanat alatt a földszinti helyiségeket. Azonnal visszacsukta, majd kávét készített. Az illatára Jane is lement az étkezőbe.

– Most akartam felvinni neked a kávét!

– Köszönöm kedves vagy! Jó lesz itt…, milyen hirtelen lehűlt a levegő…!

– Igen…, most csuktam vissza a bejárati ajtót, mert annyira hideg jött be. Derül – borul! Úgy látom a mai nap a benti munkálatok befejezésére éppen alkalmas lesz. Valószínű még esni fog. A viharos szél olyan gyorsan űzi a fellegeket.

– Nem baj szívem…! Ezekre a napokra is szükség van. Annyira örülök, hogy ilyen szépen sikerül rendbe hozni ezt a házat.

– Veled minden könnyű! Reggeli után felhívom az ingatlanost!

– Alig várom, hogy közelebb jussunk a célunkhoz!

Kényelmesen megreggeliztek, Jane elmosogatott és ezután hozzákészült a vendégszobában a munkálatokhoz, melyet tegnap abbahagyott. Robert izgatottan felhívta az ingatlanost, hiszen őrá is átragadt Jane lelkesedése.

– Haló…! Itt Robert!

– Igen, Robert…! Talán akadt valami problémájuk a házzal?

– Nem…, minden rendben van! Szeretnénk tudni, hogy ki lakott itt korábban. Ugyanis találtunk egy naplót és szeretnénk az illetőnek visszaadni.

– Hát…, az nem lesz könnyű! A kollegám, aki felvette a házat már elment a cégtől. Én újként megkaptam, de csak egy ügyvéd nevét és a számlaszámot tudom, ahová átutaltam a pénzt.

– Az ügyvéd neve jó lesz indulásnak.

– Szívesen megadom, de az ügyvédi titoktartás miatt nem hiszem, hogy sokra jutnak majd vele.

– Nem baj csak adja meg és meglátjuk. Esetleg, ha van egy telefonszáma, megköszönném.

– Sajnos az nincs, de a nevét mondom írja fel.

– Talán a volt kollegája nevét is megtudná adni? Hátha ő tud valamit.

– Nem sajnos, én személyesen nem találkoztam vele.

– Akkor talán a főnökével tudok beszélni ez ügyben?

– Nézze..., ez elég kellemetlen nekem, mivel új vagyok és nem tudom, hogy ilyen esetben kiadhatom - e a nevét és elérhetőségét? Maradjunk abba, hogy megkérdezem és jelentkezem önnél, a válaszával!

– Ez remek nagyon köszönöm a segítségét! További szép napot kívánok!

– Köszönöm! Önöknek is!

Robert elmesélte Jane-nek a telefonbeszélgetést.

– Hát..., ez nehezebb lesz, mint gondoltam! - szólalt meg a lány kissé szomorúan.

– Ne aggódj! Mindent megoldunk! Első körben az ügyvéddel beszélünk, bár van belőle pár a telefonkönyvben. Így csak a név alapján időigényesebb ugyan, de nem baj - vigasztalta Robert.

A nap végére végeztek a vendégszoba kialakításával. Este együtt olvasták tovább Julia naplóját.

„Na most újra hozzájutottam, hogy írjak valamit ebbe a naplóba, különben sosem telik be! Kevés időm van, mert Sanyi segít edzeni, elkezdtem sportolni a bíztatására. A szüleim nem örülnek neki, hogy Sanyival barátkozok. Valószínű azért féltenek, mert az édesapja zsidó és őt elhurcolták. Az édesanyja egyedül neveli ebben a nehéz körülményekben. Én viszont örülök, hogy a szárnyai alá vett. Mindig vékony csenevész lány voltam, a tornasorban az utolsó. Na most sem látszik még rajtam izomzat, de legalább az önbizalmam nőtt! Sanyi jó pár évvel idősebb nálam és sportos megjelenése tekintélyt parancsol. Nagyon rendes és én büszke vagyok rá, hogy ilyen barátom van. Sokat dolgozik, hogy az édesanyjának tudjon segíteni a megélhetésben. Keveset találkozunk, egy héten két- három alkalommal rövid időre. Ezért levelezünk is, amit a megbeszélt helyre teszünk mindig. Ez a közelünkben lévő nagy fa odúja a parkban. Mindig nagy izgalommal várom, amikor arra sétálok, hogy vár - e levél Sanyitól. Szerencsére két hét múlva már beköltözünk az új lakásba és a következő évet már az új iskolában kezdem. Ennek az évnek mindjárt vége. Hurrá!

Tudom én, hogy a szüleim jót akartak, meg az osztályfőnök. Kitalálták tavaly, hogy az osztálytársakkal hátha jobb lesz a viszony, ezért elküldtek egy hetes táborba. Borzalom volt! Felmentünk a hegyekbe, ahol egy túrista szállás állt a rendelkezésünkre. A fiúk a földszinten, a lányok a padlástérben. Mindig be volt osztva, hogy ki az a két fő, akik mennek vízért a hegy lábához.

Olyan nehéz kannát kellett cipelni, talán nehezebb volt, mint én! Majd megszakadtam! Napközben túráztunk, de felfelé nagyon meredek volt és nem bírtam a tempót, mindig lemaradtam. Nagyon féltem, hogy mi lesz velem, nem fogok hiányozni senkinek. A szüleimtől most először voltam távol! Esténként sírtam a pokróc alatt, hogy a többiek meg ne hallják. Amikor lehetett inkább a konyhán vállaltam munkát, krumplit pucoltam, és megterítettem, meg amit kellett. Alig vártam, hogy végre hazamehessek. Egyik este szalonnát sütöttünk, az jó volt. Elkísért minket két táborvezető. Az egyiknek volt gitárja és a tűz mellett énekeket tanultunk. Ez volt az egyetlen, amikor jól éreztem magam.

Na és a vihar! Az egyik éjszaka olyan vihar csapott le ránk, hogy életemben nem volt még részem ilyenben. A villámlások és csattanások egymást érték! A hegyek között még visszhangzott is! Hallatszott, hogy süvít a szél, recsegtek a fák! A túristaház az erdő közepén állt, így attól is féltem, ha egy fa ráesik a tetőre még agyon is üt! A takaró alatt összekuporodva feküdtem, a félelemtől még a fogam is vacogott! Gondolni sem szeretek rá! Persze ez a kirándulás nem segített semmit sem abban, hogy jobban befogadjanak, vagy barátság szövődjön. Sőt még inkább kinéztek. Na nem baj túl vagyok rajta! Még pár nap és örökre elfelejtem, hogy ebbe az iskolába jártam! Anya hív, most befejezem!

Biel, 1953. 07. 10.”

***

Másnap reggel szépen sütött a Nap, a sugarai bekukucskáltak a sötétítő függöny között.

Robert sietett az étterembe, mivel az utóbbi időben inkább a lakás felújításával volt elfoglalva.

– Jane…, velem tartasz?

– Most nem, ha nem baj! Inkább itthon maradnék és megpróbálom felkutatni az ügyvédet. Legközelebb mindenképpen veled megyek szívem.

– Rendben! Persze nem gond! Legalább abban az ügyben is haladunk! Sok sikert kívánok neked drágám! – majd megcsókolta és elsietett.

Az ajtón hideg szél süvített be, a tegnapi eső lehűtötte a levegőt. A Napnak még nem volt ereje, hiába szikrázóan zúdította a Földre fényét.

Jane, befejezte a dolgát a konyhában és visszament a hálószobába. Beült kényelmes foteljébe és a telefonkönyvből elkezdte hívogatni a – Ronald Ammann – nevű ügyvédeket. Sajnos ez egy gyakori név, így egész délelőtt telefonálgatott, mire megtalálta, akit keresett.

– Halló! Jane Smith vagyok! Bocsánat a zavarásért, mikor lenne jó önnek, hogy egy pár percre feltartsam?

– Ronald Ammann vagyok! Tessék, most pont jókor hívott! Miben segíthetek?

– Biel határában, mi vettük meg azt a régi házat, aminek az értékét átutalta önnek az ingatlanos. Találtunk egy naplót, melyet szeretnénk visszajuttatni a tulajdonosának. Szeretném, ha megadná a nevét és címét az illető hölgynek.

– Nagyon sajnálom hölgyem, de ebben nem segíthetek! Köt az ügyvédi titoktartás, nem adhatom ki az ügyfeleleim adatát!

– Kérem…, nagyon kérem, hogy legalább annyit segítsen, hogy ő -e a Julia egy idős hölgy, úgy nyolcvanöt év körül lehet - fogta könyörgőre a mondandóját a lány.

– Nézze…, engem az örökösök bíztak meg ezzel az üggyel. Ez a ház olyan sokáig állt ott, hogy közben a tulajdonos meghalt. Azonban, ha tud egy konkrét születési dátumot mondani, akkor azt meg tudom nézni, hogy róla van – e szó, ha vár egy kicsit amíg előveszem az ügyiratot.

– Igen! Nagyon köszönöm! 1941-ben született a napló szerint és Juliának hívják, annyit tudtam meg még, hogy Magyarországról menekült.

– Rendben megnézem, kérem tartsa a vonalat! – Nem róla van szó ez a hölgy 1953-as születésű és nem Juliának hívják, ráadásul svájci születésű.

– Értem…, nagyon sajnálom, de köszönöm a fáradozását!

– Talán próbálják meg az ingatlanost, nekik öt évig kötelességük az anyagot megőrizni. Lehetséges, hogy az előző lakó lesz az, hiszen valakitől át kellett venniük.

– Jó ötlet…! Nagyon köszönöm a kedvességét és a tanácsát! További szép napot kívánok!

– Szívesen, remélem sikerrel jár majd!

Jane elszomorodott, hogy nem jutott előrébb. Robert nélkül nem akart intézkedni. Alig várta, hogy hazaérjen és átbeszéljék, hogy hogyan tovább.

Ebéd után ledőlt és mélyen elgondolkodott. Vajon miért van benne ez az erőteljes késztetés, hogy megtalálja a napló tulajdonosát? Roberttel, is olyan könnyen egymásra találtak és minden szuperül működik közöttük. Ráadásul ez a hely…! Mintha otthon érezné magát! Amióta ott hagyta Londont, minden passzol az életében, ami addig csak döcögött, vagy kudarchoz vezetett.

A tanulmányait kivéve. Biztos volt abban, hogy ez a sors keze és akarata. Tudta érezte a lelke mélyén, hogy mindig megfogja kapni a szükséges információkat, vagy jeleket a továbbiakhoz. Nem adhatja fel! Ezen felbuzdulva magához vette a memoárt és tovább olvasta. Szeretett volna minél előbb, minél több információt megtudni Juliáról. Remélte, hogy segít majd a felkutatásában.

„Nahát…! Előkerült a kedvenc naplóm! Sikerült elköltöznünk. Nem nagy lakás, de van hozzá egy nagy földterület. Van külön szobám! Édesapám gyönyörűen megcsinálta. Mivel a szüleim szinte tiltanak Sanyitól, így titokban találkozgatunk, csak sajnos ritkábban. A faodúban továbbra is levelezgetünk. Sokat segítek a kert megművelésében, így kevés szabadidőm marad. Megkezdtem az új iskolámban a tanévet. Itt már mások az osztálytársaim, sikerült beilleszkednem. Több barátom is akadt fiú és lány is. Ők egyszerűek, mint én és jól kijövünk egymással. Jaj…, a Sanyi, a barátságunk elmélyült, nagyon hiányzik! Jó lenne, ha mindig együtt lehetnénk. A múltkor azt beszéltük, hogyha betöltöm a tizennyolcat, akkor megkéri a kezemet és elvesz feleségül. Ha pedig a szüleim nem engedik, akkor egyszerűen megszökünk. Olyan jó erre gondolni. Na kis naplóm, kipanaszkodtam magam megint neked! De ugyan kinek mondhatnám el?

Jó, hogy megtaláltalak, már azt hittem a költözéskor elveszítettelek. De most mennem kell, mert vár a házim.

Biel, 1954. 09.15.”

***

Jane, félretette a naplót, mert hallotta, hogy megjött Robert és lesietett elé. Boldogan üdvözölték egymást, majd elmesélte a lány, hogy mire jutott az ügyvéddel. Robert pedig beszámolt az étteremben tapasztaltakról.

– Holnap én is szeretnék veled bemenni - szólalt meg Jane.

– Persze! Én örülök neki.

– Ha már bent vagyunk a városban, bemehetnénk az ingatlanoshoz is!

– Ugye..., nem csak emiatt akarsz bejönni velem? - kérdezte mosolyogva Robert.

– Nem..., dehogy! Csak, ha már ott vagyunk...

– Jól van! Csak vicceltem! Persze igazad van. Bár az ingatlanos megígérte, hogy megkérdezi és visszahív.

– Hát..., nem iparkodik!

– Lehet elfelejtette. Nem baj..., holnap ezt is megoldjuk!

– Köszönöm Robert!

– Nincs mit drágám! Én akkor vagyok boldog, ha téged annak látlak!

***

Másnap a déli órában mentek be az ingatlanirodába. A főnököt keresték egyből, aki éppen az ebédidejét töltötte. Robert és Jane leült a váróban, alig fél óra múlva megérkezett az iroda vezetője.

– Jó napot kívánok! Rám várnak? - kérdezte a fiataloktól.

– Igen..., ha lenne kedves és szánna ránk pár percet.

– Rendben, még néhány perc türelmet kérek önöktől.

Talán öt perc sem telt el és a titkárnő bevezette őket a főnök irodájába.

– Kérem foglaljanak helyet - mutatott a szemben lévő kanapéra - mondják, miben lehetek segítségükre.

Robert elmondta, hogy mi járatban vannak.

– Ja..., igen a kollegám szólt már, hogy fognak keresni ezzel az üggyel kapcsolatban. Nézzék, csak annyit tudok, hogy öt évig őrizzük meg a lakások anyagát. Ha azon belül volt váltás, akkor tudok segíteni, de mindjárt megnézzük.

– Franciska...! Hozza be kérem a Biel, határán lévő ház anyagát tudja..., amit nemrég adtunk el - szólt a titkárnőjének

– Máris! - hangzott a válasz az előtérből.

– Kérnek addig egy kávét vagy teát? - kérdezte az irodavezető.

– Nem, köszönjük szépen! - válaszolták Roberték.

Kis idő múlva a titkárnő egy dossziét tett a főnöke asztalára. Az iroda vezetője azon nyomban fellapozta.

– Adatokat nem adhatok ki, ezt gondolom tudják…! Egy idős házaspár lakott benne, akiknek haláluk után az örökösök megbízásából lett eladva a ház, egy ügyvéden keresztül.

– Igen ezt tudjuk, már beszéltünk az ügyvéddel - válaszolta Robert.

– Azért is kerestük fel önt, hogy a házaspár előtti lakóról megtudjunk valamit - szólalt meg Jane.

– Sajnos hölgyem ezzel nem tudok szolgálni, mivel a házaspár valószínű, hogy régebben ott lakott, mint öt évnyi idő és így az előző lakóról nincs információm.

– Értem…! Nagyon köszönjük a kedvességét és elnézést kérek, amiért raboltuk az idejét - válaszolta Jane.

– Nagyon szívesen, de sajnos csak ennyi információval szolgálhattam.

A fiatalok elhagyták az épületet és Jane nagyon szomorúan andalgott Robert mellett.

– Most hogyan tovább? Mi lesz a naplóval? - kérdezte Jane.

– Jaj…, drágám! Tartsd meg emlékbe! De egyébként olvasd tovább szorgalmasan, hátha fény derül még valamire. Talán tudjuk majd folytatni később a felderítését a tulajdonosának. Most úgy tűnik, hogy egyelőre a kör bezárult.

– Igen…, sajnos! Nem gondoltam, hogy ilyen nehéz lesz megtalálni Juliát! De igazad van, hátha tartogat a napló még valami olyan információt, amin el tudunk indulni a későbbiekben.

– Nem soká végzek és már mehetünk is haza.

– Rendben. Talán vásárolhatnánk egy - két dolgot otthonra.

– Jó..., megejtjük!

Egy óra múlva már mindent elrendezett Robert és elindultak vásárolni. Közben betértek egy pékségbe is. A belváros közepén állt egy régi templom.

– Robert! Gyere menjünk be, nézzük meg! - szólalt meg Jane.

– Vallásos vagy...? - kérdezte a férfi mosolyogva.

– Nem..., csak keresztény! - válaszolta szintén mosolyogva a lány.

– Végül is! Megnézhetjük, ha nyitva van.

– Kíváncsi vagyok rá, Juliáék itt laktak egy ideig menekültként.

– Ja ..., tényleg! Bielben nincs is másik ilyen régi templom.

Jane, ahogy belépett a templom megkopott ajtaján, mintha visszarepült volna az időbe. Hirtelen úgy érezte, hogy már járt itt. Bevillant egy kép, amikor kisgyerekként ugyanígy lépett be az ajtón, csak fogta valakinek a kezét, de azt nem látta kinek. Lassan dermedten sétált az oltár felé. Hagyta, hogy az ódon falak energiája átjárja. Várta, hogy még valami emlékkép majd előjöjjön a régmúltból, de hiába.

– Robert! Én nem először vagyok ebben a templomban!

– Ugyan..., hogy kerültél volna ide már korábban?

– Nem tudom, de bevillant egy gyermekkori kép, amikor valakivel már jártam itt!

– Hát…, nem tudom! Nekem olyan hihetetlennek tűnik. Talán csak képzelődsz Jane!

– Nem…! Soha nem kutattam az eredeti szüleim után. A nevelőszülőknek köszönhetek mindent, amit elértem! Nem akartam őket megbántani azzal, hogy az igazi szüleimet kezdem el keresni. Úgy gondoltam, hogyha elhagytak, hát elhagytak…! Biztosan meg volt az okuk rá. Féltem a fájdalomtól, nem akartam bolygatni a múltamat. S…, most…! Szembe köszön velem! Talán lehet összefüggés a napló története és a múltam között…?!

– Nem hiszem, szerintem, túlságosan beleélted magad ebbe a napló históriába.

– Ebben nem értünk egyet Robert! Úgy gondolom, hogy most jött el az ideje a szüleim felkutatásának! Nincsenek véletlenek az életben! Mindig, minden okkal történik, és utat mutat! A sors valamiért elindított ezen az úton és én ezt végig akarom járni! Te…? Most én kérdezem, hogy velem tartasz-e?

– Hm…! Őszinte leszek veled Jane! Én azt gondoltam, hogy ez egy könnyű érdeklődés lesz, visszaadjuk a naplót valakinek és kész! Utat engedtem a lelkesedésednek bár…, végül én is élveztem, nem tagadom. Most azonban kissé megriadtam…! Ez már nem lesz könnyű feladat és azt látom, hogy te egyre jobban belecsavarodsz ebbe az egész történetbe. Nagyon szeretlek és nem akarlak elveszíteni! Persze, hogy segítek! De ne várd tőlem azt, hogy ily módon lelkesedjek érte, mert nagyon féltelek! Itt már nem a naplóról lesz szó, hanem a múltadról! Fájni fog…, és megbolygatja az egész lényedet, amennyiben eredményre jutunk! Ha nem…! Az pedig fel fogja őrölni az idegeidet, és én ezt nem akarom!

– Megértelek Robert! Köszönöm, hogy ennyire aggódsz miattam és azt is, hogy velem tartasz! Fontos vagy nekem! Ne félts…!

Kemény fából faragtak és minden megoldást fog nyerni tudom! Lehet, hogy hosszú lesz, lehet, hogy nehéz is, de együtt legyőzzük és a lelkem megnyugszik majd!

– Hát…! Legyen így szerelmem! - mondta Robert és magához ölelte a lányt.

Egy keveset még sétálgattak a belvárosban, majd kocsiba ültek és hazatértek. Vacsora után Jane, újra elkezdte nagy buzgalommal olvasni a memoárt. Kíváncsian várta, hogy mire fog rábukkanni a történetben.

„Folytatom hát az életem történetét, igaz ritkán írok bele! Úgy gondolom, hogy csak a fontosabb eseményeknek van értelme leírni. A hétköznapjaimban nem sok változás van. Reggel iskola, délután tanulás. A hatalmas kertben sokat kell segítenem a szüleimnek. Alig marad időm másra, este meg már olyan fáradt vagyok, hogy csak beesek az ágyba és már alszom is. A hétvégén kicsit több időm van. Ilyenkor szoktam találkozni a barátnőimmel, jól kibeszéljük a fiúkat az osztályból és jót szórakozunk rajta. Sanyi is sokat dolgozik, inkább csak a hétvégéken találkozom vele is. Nem érdekel más fiú, mert őt nagyon szeretem. Vannak páran, akik szeretnének udvarolni, de csak barátként fogadom a közeledésüket. A szüleim továbbra sem örülnek annak, hogy Sanyival egyre jobban elmélyül a kapcsolatunk.

Ebből több vitánk is van, de nem hagyom, hogy lebeszéljenek róla.

Tegnap volt a ballagásom, az általános iskolából. Megkönnyeztem, itt nagyon jó volt a közösség. Mindannyian szétszóródunk az ország minden irányába. Engem Genfbe küldenek a szüleim, egy bentlakásos gimnáziumba. Mivel messze van, csak a tanítási szünetekben leszek itthon. Persze tudom, hogy így akarják tőlem távol tartani Sanyit. Megbeszéltük, hogy továbbra is levelezünk, majd megadom a posta címemet. Amikor itthon leszek, akkor fogunk tudni találkozni. Azt ígérte, hogy megvár! Ne féljek gondolatban mindig velem lesz. Nem tudom, hogy fogom érezni ott magam, de eltelik majd valahogy. A naplómat nem viszem magammal, nem szeretném, ha ott bárki beleolvasna. Hát mára ennyi!

Biel, 1955. 06. 18."

„A nyár gyorsan eltelt, és már pakolok a bentlakásos iskolába. Hamarabb kell utaznom, hogy elfoglalhassam a szobámat. Nem szívesen megyek, mert itt kell hagynom a szüleimet és Sanyit! Ki tudja mi vár ott megint rám? A szüleim erre spóroltak, hogy engem tudjanak taníttatni. Nem bánthatom meg őket azzal, hogy nem megyek. Pedig legszívesebben itthon maradnék! Sanyival már elbúcsúztunk egymástól, majd megszakadt a szívem! Ő már nem fog kijönni az állomásra. Csak a szüleim kísérnek ki, biztos sírni fogok! Tőled is búcsúzom naplóm egy időre!

Biel, 1955. 08. 02."

***

Jane, csak rövid részleteket olvasott egyszerre a könyvből, mert nem akart felületes lenni. Mindent átélni, memorizálni akart.

Másnap a reggelinél általában átbeszélték Roberttel, az aznapi programot és beszámolt neki röviden a memoár tartalmáról is. Így folyamatosan tudta követni ő is Julia életének alakulását.

– Robert...,

– Igen drágám...! Figyelek - mondta, miközben már készülődött a munkahelyére.

– Arra gondoltam, hogy vissza kellene mennem Londonba, hogy utána járjak az adoptálásomnak. Azonban nem szeretnék egyedül menni, jó lenne, ha velem tudnál jönni.

– Semmiképpen nem engedlek el egyedül! Ez természetes, hogy veled megyek! Viszont kérlek legyél egy kicsit türelemmel! A ház felújítása miatt, még csak most kezdtem el igazán dolgozni. Távirányításban egyeztettem mindig Matteóval, tudod, a helyettesemmel. Nem hagyhatom megint magára, az étterem összes nyűgjével. Hadd jusson egy kis levegőhöz ő is. Várjunk vele legalább egy hónapot arra kérlek.

– Rendben, megértelek! Igazad van, erre nem gondoltam. Tényleg nem lehet tudni, hogy mennyi időt kell majd Londonban töltenünk. Ki tudja, hogy hová fognak vezetni majd a szálak.

– Te a könyvelést tudod itthonról végezni és ami időd marad töltheted a napló olvasásával, hogy azzal is előrébb legyünk. A nyár jó alkalom lesz szerintem egy kis kiruccanásra!

– Jól van..., akkor így lesz.

– Most mennem kell! - ezzel átölelte kedvesét és megcsókolta.

Jane naprakészen volt az étterem könyvelésével, így felment a szobába és beült kedvenc foteljába, majd folytatta az emlékkönyv olvasását. Nem volt számára könnyen olvasható, mivel régies betűformák akadályozták benne. Itt – ott megkoptak az írások is. Néha ki kellett silabizálnia, hogy mit is akart írni Julia egy - egy mondatban, vagy szónál. Előfordult, hogy elmosódtak a betűk, valószínűleg a lány könnyei hullottak rá. Maga a papírlapok vastagabbak voltak, óvatosan hajtogatta őket, nehogy elszakadjanak, vagy kihulljon egy oldal belőle. Igyekezett, hogy minél jobban meg tudja őrizni az eredeti formájában.

„Jaj, de jó újra itthon lennem! Hiányoztak a szüleim, az itthoni légkör, de legjobban Sanyi! Tegnap amikor megérkeztem egész este a szüleimmel beszélgettem. Mindent el kellett nekik részletesen mesélnem. Nagyon örültek, hogy jó helyem van, mondták ne törődjek semmivel, csak becsüljem meg magam és tanuljak rendesen. Szerencsére tényleg elviselhető ez a bentlakásos iskola.

Persze itt is vannak gazdag lányok, akik lenéznek minket, mert azt hiszik, ha pénzük van, akkor nekik mindent lehet, meg okosabbak is mindenkinél. Itt viszont nem egyedül vagyok, hanem pár lánnyal összebarátkoztunk, akik szintén a földön járnak, mert nem tartoznak az elithez. Hatan vagyunk egy szobában, egy lány közülünk az elithez tartozik, de nem törődünk egymással, ő mindig átmegy a másik szobába a saját barátnőihez. Szigorúan fognak minket, nem lehet kimenni az épületből, csak külön tanári engedéllyel, ha feltétlen szükséges. Ezt persze mindig a tanár dönti el. Kimenő csak hétvégén van kilenctől, délután hatig. Aztán ellenőriznek minket, aki nem tartja be a házirendet hazaküldik, kicsapják az iskolából. Egyenruhát kell viselnünk, talán azért, hogy az anyagi különbségeket elfedje. Az ellátásunk bőséges, van egy saját büfénk is, ha mégis valami édességet megkívánnánk, vagy pótolni szeretnénk az ellátást. Az intézménynek van külön orvosa meg papja is. Ők is itt laknak. Az udvaron átmenve egy kis kápolnában szoktunk imádkozni. Tanulmányozzuk a Bibliát. Nekem tetszik, szívesen olvasgatom. Az ének órákat is nagyon szeretem. Ja és a torna órát is, mert sok labdajátékot tanulunk. Legjobban a kézit és a kosarat szeretem. Néha focizgatunk is, de szerintem az elég durva. Tanulunk még főzni, kötni, horgolni és hímezni. Szabni, varrni fogunk, ha visszamegyünk és mindenki készíthet magának egy szép szoknyát.

Én már elterveztem, hogy milyet szeretnék. Egy sima trapéz szoknya lenne, ami a térd fölött ér kicsivel. Ez most itt nagy divat. Kék, fekete és barna színekből választhatunk. Én szeretném azt a gyönyörű égkék színűt. Remélem kapok abból az anyagból. Itt az egyéb tantárgyak mellett az életre készítenek fel. Szegény szüleim, milyen sokat fizethetnek ezért. Nagyon hálás vagyok nekik. Örülök, hogy ide járhatok iskolába.

Érettségi bizonyítványt ad majd. Aki dolgozni szeretne, többféle szakmába elhelyezkedhet. Azt mesélik a tanárok, hogy lehet valaki ezzel a bizonyítvánnyal gyermekfelügyelő családoknál, vagy ilyen irodai alkalmazott, akár házvezetőnő. Későbbiekben meg fogjuk tanulni a gyors és gépírást is. Jaj, és van egy könyvtár is, sokat vagyok ott, szeretek olvasgatni. Így viszonylag gyorsan eltelnek a napok. Na, de most itthon vagyok! Találkozok Sanyival! Hurrá! Már alig várom! Hú, de eltelt az idő most látom, megyek is készülődni. A legszebb ruhámat veszem fel, hogy elbűvöljem.

Biel, 1955. 12. 20."

„Boldog vagyok, hogy találkozhattunk Sanyival! Amikor megláttuk egymást az utcán futottunk egymás felé és a nyakába ugrottam. Ő pedig felkapott és úgy szorított magához, hogy alig kaptam levegőt. Majd kézenfogva andalogtunk, leültünk az egyik padra a parkban. A tőrével bevéste a kereszt nevünket egy szív alakba. Ezután mélyen nézett a szemembe és magához ölelt, majd megcsókolt. Éreztem, hogy elönt a forróság. Ez volt az első csókunk. Mindent el kellett neki is mesélnem az iskolában töltött időről. Azt mondta, ha végzek és hazajövök megkéri a kezemet a szüleimtől! Annyira boldog vagyok! Olyan jó rágondolni! Amikor nem lehetünk együtt, nagyon hiányzik! Ilyenkor mindig visszagondolok a beszélgetéseinkre és minden rezdülésre. Ahogy rám néz és rám mosolyog, ahogyan megszorítja a kezeimet. Ahogyan átölel és megcsókol. Még most is pezseg a vérem tőle és égeti az ajkaimat a csókja. Ő is mesélt nekem a munkájáról, egy építőipari vállalatnál művezető.

Sokat segít az édesanyjának, mert betegeskedik. Bevásárol, mos, főz, ha kell. Azt mondta, hogy saját házat akar építeni majd magunknak.

Közben betértünk a cukrászdába ettünk egy- egy sütit. A krémes puha, bársonyos ízének a zamatát, még most is érzem. Ilyen finomat csak itt lehet enni, igazi házi sütésű süteményeket forgalmaz. A szalvétára felskiccelte gyorsan az elképzeléseit a házról. Olyan jó volt elálmodozni erről. Megbeszéltük, hogy legalább két gyermekünk lesz, egy fiú és egy lány. Most is mosolygok magamban, ahogyan írom. Csodás este volt, mindig emlékezni fogok rá.

Mindjárt itt a karácsony és édesanyámmal elkezdtünk készülődni rá. Édesapám hozza majd a fenyőfát, amit mindig közösen díszítünk fel. Kértem, hogy Sanyiékat hívjuk meg az ünnep alkalmával. Édesanyám még hajlott is volna rá, de édesapám azt mondta, még túl korai lányom!

Biel, 1955. 12. 21."

„A karácsonyt így hármasban töltöttük, mivel nekünk nincsenek itt rokonaink. Jó volt ennyi időt tölteni a szüleimmel, sokat beszélgettünk és kártyáztunk, meg társasjátékoztunk. Sajnáltam, hogy Sanyiék nem jöhettek el. Viszont kihasználjuk az alkalmat és szinte mindennap találkozom vele. Nekem ugyanis már lassan vissza kell utaznom. Legközelebb csak tavasszal jövök újra haza. Apukám adott egy kis zsebpénzt, hogyha szükségem lenne valamire meg tudjam venni.

Biel, 1956.01.02."

***

Este vacsora közben Robert és Jane átbeszélték, hogyan telt a napjuk.

– Jut eszembe…, beszéltem Matteóval! Úgy egyeztünk meg, hogy ő augusztusban menne el egy hónap szabadságra mi pedig júliusban, ha neked ez megfelel.

– Persze, az nagyon jó lenne! - válaszolta Jane.

– Azt gondolom, hogy ekkor mehetnénk Londonba és szerintem egy hónap elegendő lenne az ügyintézésre, amit szeretnél.

– Nagyon köszönöm Robert!

A férfi felállt az asztaltól és fel-alá sétált az ebédlőben. Jane már éppen meg akarta kérdezni tőle, hogy mi nyugtalanítja, amikor megszólalt.

– Van itt még valami…! Rendezni kellene a kettőnk kapcsolatát! - mondta gondterhelt arccal, de mégis egy szinte észrevehetetlen mosoly suhant át rajta.

Jane, szemei elkerekedtek és megijedt, hogy mire gondolhat a férfi. Ekkor hirtelen a lány lába elé térdelt.

– Jane…, töltenéd velem az életem hátralévő részét? Lennél a feleségem? - kérdezte könnybe lábadt szemekkel.

– Ó…, Robert…! Azt hiszem ezt még át kell gondolnom…!

Ekkor Robert elbizonytalanodott és eltűnt az arcáról a boldog mosoly.

– Hát persze..., hogy igen szerelmem! - válaszolta nevetve Jane.

– Hú..., megijedtem!

– Én is a felvezetésednél, gondoltam ne maradjak adósod! - mondta nagyot nevetve a lány.

Átölelték egymást és csókban forrt össze ajkuk.

– Mivel mindketten árvák vagyunk..., talán elég lenne egy időpontot kérni a hivatalban és nem gondolom, hogy nagy felhajtást kellen csinálni. Ez a kettőnk ünnepe! - szólalt meg Robert.

– Legyen így! Matteó és a felesége biztosan elvállalják a tanú szerepét - válaszolta Jane.

– Igen..., ez jó ötlet! Megbeszélem vele, ha lesz majd konkrét időpont. Ezt rád bíznám!

– Persze, intézem. Nem tudom, hogy lesz-e rá időnk az egy hónapban, mivel azt sem tudom mennyi ideig leszünk Londonban, de szeretnék, majd Genfbe is elutazni. Julia ott járt bentlakásos gimnáziumba, talán ott is találunk valami nyomot vele kapcsolatban.

– Ez nem akadály szívem! Genf azért annyira nincs messze! Akár egy hétvégén is meg tudjuk oldani, ha kell pár nappal megtoldjuk.

– Nagyon köszönöm Robert! Olyan boldoggá tesz, hogy így mellettem állsz mindenben!

– Nekem ez a természetes Jane! Viszont most aludjunk, mert hosszú napom volt! Jó éjt drágám!

– Neked is kedvesem!

Összebújva, jóéjt puszival búcsúztatva a napot, mindketten mély álomba merültek.

***

Másnap reggel későn ébredtek, csak egy gyors reggelire futotta. Kávé, egy kis pirítóssal.

– Ma bemegyek veled a városba Robert! Elintézem az időpontot. Utána találkozunk az étteremben. Jó lesz így?

– Tökéletes! Gyere induljunk!

– Azonnal…!

Robert már a kocsiban várta Jane-t, aki még egy gyors hajfésülés, ruhaigazítás után sietve zárta az ajtót. A férfi megállt a belvárosban, hogy kiszálljon a lány, majd tovább hajtott az étteremig, ahol leparkolt a saját részére fenntartott helyre.

Szerencsére a hivatalban nem voltak sokan, így viszonylag hamar sikerült elintéznie Jane-nek a házasságkötésük időpontját. Még június elejére megkapták.

Nagyon boldog volt, hogy ilyen szépen révbe ért az élete. Ugyanakkor félt attól, hogy a múltjával kapcsolatban, majd mi fog kiderülni. Nyugtalanította, hogy mi köze lehet Bielhez? Talán csak egy kirándulás alkalmával járt gyermekkorában abban az ősrégi templomban? Az a kép, ami bevillant neki egyértelmű volt. Mindig érezte, hogy London nem az igazi otthona, de hogyan került oda, amikor emlékezete szerint ott nőtt fel? Biel pedig, mintha ide tartozna, de semmire nem emlékszik ezzel kapcsolatban! Ezek a kérdések folyamatosan kattogtak az agyában. Tudta, addig nem nyugszik meg, ameddig választ nem talál rájuk. Azon kapta magát, hogy már oda is ért az étteremhez. Egyből Robert irodájába ment, hogy közölje a jó hírt.

– Szia! Képzeld már június elejére kaptunk időpontot! - közölte lelkesen Jane!

– Remek! Ügyes vagy kedvesem! Akkor mindjárt szólok Matteónak és a feleségének, hogy beszéljük meg a részleteket - vágta rá Robert örömében.

Mind a négyen leültek egy asztalhoz, ahol Robert közölte a nagy hírt, hogy összeházasodnak Jane-nel. Felkérte a házaspárt, hogy legyenek a tanúik, akik örömmel vállalták ezt a megtisztelő feladatot.
Mivel ez egy délelőtti időpont, az étterem aznap zárva lesz, erről is döntöttek.

Matteó és a felesége megbeszélték, hogy titokban meglepetés ebéddel és fantasztikus tortával készülnek majd a személyzettel az ifjú házasoknak.

Robert és Jane még egy ideig bent dolgoztak, majd együtt mentek haza. A lány főzött egy adag finom fahéjas ízű teát, majd Roberttel együtt kiültek a teraszra. Élvezték a fantasztikus kilátást, az eszményi tiszta levegőt és a Nap lemenő, de még meleg sugarait.

– Milyen szép itt minden! Csodálkozom, hogy ezt a házat ilyen sokáig nem tudták eladni! - jegyezte meg Robert.

– Igen..., minden bizonnyal ránk várt! - válaszolta Jane mosolyogva.

– Nézd..., ott már az Esthajnal csillag fényei látszanak - mutatott az ujjával kissé távolabbra Robert.

– Valóban gyönyörű!

– Kezd hűvösödni..., menjünk be - kérte Robert.

– Összedobok egy kis salátát vacsorára, jó lesz? – kérdezte Jane.

– Tökéletes! Én meg addig sütök ki húst is hozzá!

– Köszönöm, az fini lesz!

Vacsora után Robert bontott egy üveg muskotályos pezsgőt.

– Akkor koccintsunk az életünk végéig tartó boldogságra! - szólalt meg Robert.

– Így legyen! - tette hozzá Jane.

– Van kedved felolvasni a memoárból? Nagyon kíváncsi vagyok, hogyan alakul Julia élete.

– Persze szívesen! Azonnal lehozom!

– Hagyd csak! Menjünk fel.

Kényelmesen elhelyezkedtek az ágyon és Jane folytatta a napló olvasását.

„Újra itthon vagyok, mindig annyira jó hazajönni. Hosszú volt most ez az időszak nekem. Tavasszal nem jöhettem, mivel csak egy pár nap lett volna a szünet és a szüleim azt írták ne törjem magam az utazással, inkább tanuljak, vagy ismerjem meg a várost jobban. Küldtek egy kis zsebpénzt is. Néhányan maradtunk a lányok közül. Sokat sétálgattunk, meg fagyiztunk, vagy megettünk egy-egy sütit a cukrászdában. Ja és még moziban is voltunk. Kellemesen eltelt az idő, bár hiányoztak a szüleim, a Sanyi meg pláne!

Az eltelt időszak alatt sikerült gyönyörűen megvarrni a kék szoknyámat.

Hazahoztam, hogy megmutassam, édesanyámnak nagyon tetszett. Édesapám csak annyit mondott – Nem túl rövid ez kislányom? – Sanyinak is biztosan fog tetszeni, ma ebben megyek randira vele. Jaj, ezt le kell írnom, mi történt az iskolában!

Az egyik gazdag lány pénzt lopott a másiktól! Mindenkinek átkutatták a szekrényét és a szobákat. Mivel nem találták, kihívták a rendőrséget is. Nagy felhajtás volt! Végül egy nejlonzacskóba csomagolva találták meg a WC tartályban. Nem kis összeg volt ám! A rendőrök mindenkit kihallgattak egyesével. Kiderült, hogy összeveszett a két lány és az egyik így bosszulta meg. Persze, azonnal kicsapták az iskolából.

Annyira kíváncsian várom a mai randinkat Sanyival. Azt mondta, hogy valami nagy meglepetéssel készült nekem. Vajon mi lehet az? Na megyek is készülődni.

Biel, 1956. 06.21."

„Sanyi tegnap elém jött egészen a házig. Meglepődtem mert kerékpárral jött. Azt mondta pattanjak fel és én csak néztem hová megyünk. Kivitt Biel határába és mutatott nekem egy telket, hogy ezt fogja megvenni. A cége segít az építkezésben. Ahol most laknak azt a házat beszámolják neki és oda fog költözni az édesanyjával és velem! A boldogságtól hirtelen a nyakába ugrottam.

Gyönyörű helyen van! Azt is mondta, hogy olyan nagy emeletes házat akar építeni, hogyha a szüleim is úgy gondolják, akkor ők is el fognak férni benne. Annyira szeretem, hogy ilyen gondoskodó és szeretetteljes!

Ma este eljön, hogy beszéljen a szüleimmel. Kérte, ne szóljak nekik előre. Ó, de izgatott vagyok! Azt hiszem itt is van!

Biel, 1956. 06. 22.”

„Hát megvolt a nagy beszélgetés a szüleimmel. Sanyi elmondta nekik, hogy komolyak a szándékai és mik a tervei. Megkérte a kezemet apukámtól, én majd elájultam a meglepetéstől! Édesanyám azt mondta, ha mindketten így akarjuk ő nem gördít akadályt a boldogságunk útjába. Édesapám, pedig azt mondta, hogy ő ezt túl korainak tartja, ugyan dicséretes, hogy komolyak a szándékai és udvarolhat nekem, de térjenek rá vissza jövőre. Sanyi szomorúan, de tudomásul vette, hogy még várnunk kell.

Kikísértem a kapuig. Amikor visszamentem kintről hangos szóváltást hallottam a szüleim között, ami korábban sosem volt. Szégyelltem magam, hogy miattunk veszekednek. Továbbra sem helyeselték a kapcsolatunkat és édesapám pörölt édesanyámmal, hogy miért ilyen engedékeny. Amikor beléptem elhallgattak. Én a szobámban sírva fakadtam bánatomban. Nem tudtam mitévő legyek. Továbbra sem értettem, hogy mi a baj, hiszen, ha a lányok huszonöt éves korukig nem mentek férjhez, akkor már le vénkisasszonyozzák őket. Meg azt mondják, hogy rejtett hibás biztosan, hogy nem kell senkinek. Arról nem tehet, hogy az édesapja zsidó volt, itt meg nem is számít!

Biel, 1956. 06. 22.”

„Elszaladt a nyár, sok időt töltöttünk együtt Sanyival. Legtöbbször én mentem hozzájuk, vagy találkoztunk valahol a városban. Nagyon jól éreztem magam itthon, de mennem kell vissza Genfbe. A búcsúzás mindig fáj."

Biel, 1956. 08. 15."

***

Robert és Jane házasságkötése szűk körben, ünnepélyes keretek között lezajlott. A kollegáikkal együtt fogyasztott ebéd és torta igazán nagy meglepetés volt számukra. A szeretet, amely körbe vette őket a hála érzésével töltötte el szívüket. Boldogan köszönték meg Matteóéknak a szervezést és a sok munkát.

Két hetük maradt az utazásig Londonba. Jane elkezdte összepakolni a szükséges holmijaikat. Elsősorban a nevelőszülei iratait kellett kiválogatnia. Ezeket a költözéskor egy külön dobozba tette és azóta ki sem bontotta. Nem gondolta, hogy valamikor még szükség lehet rájuk. Akkor nem olvasgatta át, hanem ömlesztve az egészet az iratos fiókból beleborította egy dobozba. Most eljött az ideje, hogy tüzetesen végignézze. A születési anyakönyvi kivonatot és a házassági anyakönyvi kivonatot megtalálta. Az adoptálásról semmilyen irat nem került elő, ez megdöbbentette.

Továbbá, ahogyan tanulmányozta az anyakönyvi kivonatokat, kiderült, hogy a nevelőszülei Genfben születtek és ott is házasodtak össze.

– Ez meg hogy lehet…? - merült fel benne a kérdés. Alig várta, hogy Robert hazaérjen és megossza vele a felfedezését.

Amikor a férfi belépett az ajtón, különös látvány tárult a szemei elé. A megszokott rend helyett, a nappaliban a földön egy nagy doboz éktelenkedett, a papírok szanaszét hevertek az asztalon, a földön.

– Szervusz drágám megjöttem…! - kiáltotta az ajtóból. - Jane…! Te meg mit művelsz itt? - kérdezte meglepetten, amikor beljebb lépett.

– Szervusz…! Jaj, ne haragudj! Csak a nevelőszüleim iratait selejtezem. Amikor költöztem nem akartam ezzel időt tölteni. Most, hogy megyünk Londonba elő kellett keresnem a szükséges irataikat, és egyúttal szelektálok is - válaszolta miközben felállt az asztaltól és átölelte férjét.

– Hát…, rendben! Mit találtál?

– Képzeld…, a nevelőszüleim Genfben születtek és ott is házasodtak össze.

– Hm…, ez érdekes! Lehet nem is kell Londonba mennünk?

– De…, muszáj, mert az én születési anyakönyvi kivonatomban London szerepel. Én is furcsállom!

– Lehet a házasságkötésük után költöztek Londonba és ezek szerint ott fogadtak örökbe téged.

– Igen ez lehetséges, ezért is muszáj odamennünk! Most már pláne kíváncsi vagyok arra, hogy Genfben is lesznek - e majd olyan ismerős képek, amik feltörnek a tudatalattimból, mint itt a templomban?!

– Talán…, ha voltak ott rokonaik és hazalátogattak hozzájuk - válaszolta Robert.

– Mindenesetre tényleg érdemes Londonban kezdenünk.

– Igen…, aztán utazunk tovább, hogy fény derüljön a múltadra és megnyugtathasd a lelkedet.

– Köszönöm…!

Vacsora után mindketten kiültek a teraszra és ott Jane hangosan olvasta tovább Julia naplóját.

„Végre itthon vagyok! Nagyon hosszú volt ez az időszak! Ahogy visszatértünk tavaly az iskolába, úgy egy hónap múlva olyan csőtörés lett, hogy az alagsorban minden elázott. Hosszú ideig tartott a javítással egybekötött részfelújítás. Addig nem volt tanítás, így jócskán elmaradtunk a tananyaggal. Mivel bizonytalan volt a munkálatok befejezése, senkit sem engedtek haza. Ezt követően pedig segítettünk a takarításban. Karácsonyra hazajöhettünk volna, de akkorra meg mindent belepett a hó! A havazás rekordméretű volt, a járatok órákat késtek, vagy el sem indultak. Ezért a szüleim, azon a véleményen voltak, hogy inkább maradjak biztonságos helyen. Szomorú voltam, hogy karácsonykor nem lehetek a családommal, de így voltak ezzel a többi diáktársaim is. Csak azok mehettek haza, akik a közelben laktak, vagy értük jöttek. Azért a felügyelő tanáraink nagyon igyekeztek, hogy mi is méltón ünnepelhessük meg a karácsonyt. Elhelyeztek az épület aulájában egy fenyőfát és közösen díszitettük fel. Énekeltünk és különböző játékokat játszottunk.

Mindenki kapott egy szép könyvet is ajándékba.

Egyik napon az ebéd után lepihentem, behunytam a szememet, hogy aludjak. Ekkor hirtelen azt vettem észre, hogy jobb oldalról az ajtó felől erős, arany - fehéres színű fény áramlik felém. Megáll az ágyam mellett és nagy nyugalom, béke költözik a szívembe. Eláraszt a végtelen szeretet érzése. Tudtam, hogy Jézus az, biztos voltam benne! Nem mondott semmit, csak mosolygott rám, majd ahogyan jött, távozott is. Fantasztikus élmény volt számomra, sohasem fogom elfelejteni. Viszont nem mertem megosztani az élményemet senkivel sem, mert valószínű azt mondták volna rám, hogy bolondos vagyok és csak kitaláltam. Pedig semmi kétségem afelől, hogy ez valóságos volt. De most végre hazajöhettem! Gyönyörű a tavasz, minden virágzik. A születésnapomat is a szüleimmel és Sanyival ünnepelhetem. Ez olyan, mintha karácsony lenne! Legalábbis, most nekem! Édesanyám süt - főz, persze én is segítek neki. Ez alkalommal először ülhet Sanyi az ünnepi asztalunkhoz. Talán nemsokára megérkezik! Megyek is!

Biel, 1957. 04.05."

„Csodás volt ez a mai nap! Kicsit féltem attól, hogy az édesapám és Sanyi hogyan fognak kijönni egymással, de kedélyes beszélgetéssel telt az ebéd. Én kaptam egy nagy csokor vörös rózsát Sanyitól és egy különleges bonbont is. Édesanyámnak hozott egy csokor fehér rózsát és édesapámnak pedig egy különlegesen finom, ízletes bort. Megegyeztek, hogy karácsonykor megtarthatjuk az eljegyzést. Annyira boldog vagyok, hogy végre már nem akadályozzák a kapcsolatunkat Sanyival.

Kora délután elvitt engem Sanyi az építkezésre! Nagyon meglepődtem, mert már álltak a falak és csak a szakipari munkák voltak hátra. Mesélte, hogy a nyáron az is meglesz és ősszel már beköltöznek az édesanyjával. Jövőre pedig, ha összeházasodunk, akkor én is ott fogok lakni. Jaj, de csodálatos az a hely, a kilátás a tóra, a hegyekre! A levegő meg annyira tiszta, hogy harapni lehetne! Nagyon boldog vagyok! Felajánlottam, hogy nyáron ameddig itthon leszek, addig én is tudok neki segíteni. Mondta, hogy a takarítást szívesen rám bízná, persze majd jön az édesanyja és vele együtt megcsináljuk.

Este itthon elmeséltem a szüleimnek, akik nagyon lelkesedtek, és azt mondták, hogy ők is szívesen becsatlakoznak a segítségbe, amibe lehet. Nagyon-nagyon örültem ennek! Most megyek aludni!

Biel, 1957. 04. 05."

***

A NYÁR MEGLEPETÉSEI

Robert és Jane amikor megérkeztek Londonba, a másnapot azzal kezdték, hogy elmentek a központi hivatalba. Ott közölték velük, hogy sem az adoptálásának, sem Jane születésének semmilyen nyoma nincs. Jane teljesen kétségbeesett.

– Robert te egy olyan nőt vettél feleségül, aki nem is létezik! - próbálta humoros oldaláról nézni az eseményeket, de kitört belőle a sírás.

– Nyugodj meg kedvesem! A végére járunk majd mindennek - vigasztalta és magához ölelte feleségét.

Még elmentek több hivatalba, levéltárba, mindenhová, ahol esetleg valamire rábukkanhatnak. Azonban sehol nem jártak eredménnyel. Ez valóban elkeserítő volt Jane szempontjából.

– Ha már itt vagyunk drágám..., mivel még nem voltam eddig Londonban, elkalauzolnál a nagyobb nevezetességekhez? Talán jót tenne neked is, ha kicsit kikapcsolódnánk. Látod itt nem jutottunk semmire. Még egy pár napot töltsünk itt, aztán megyünk egyből Genfbe. Remélem ott majd több sikerrel járunk

– Igazad van...! Persze!

A következő napokban London nevezetességeit járták végig. Először az óriáskerékhez mentek, amely 135 m magas és ebből a magasságból csodálhatták meg a város látképét. Majd megtekintették a Big Bent és környékét, élvezettel hallgatták harangjátékát.

A következő napot a British Múzeumban töltötték. Gyűjteménye több mint tizenhárom millió tárgyból áll. Kiállítótermeiben a világ összes kontinense képviselteti magát. Ezt követően megtekintették a Westminsteri apátságot, ami ezeréves és az angol gótika egyik remeke. A templom az angol királyok koronázási és temetkezési helyszínéül szolgált, továbbá királyi esküvőket is rendeztek itt. Ebéd után kimentek a Hyde Parkba, ami London egyik legnagyobb parkja. Gyönyörűen sütött a nap és a lombos fák árnyékában az egyik padon megpihentek. Robert átfogta felesége vállát és szeretetteljesen magához húzta.

– Köszönöm neked ezt az élményekkel teli idegenvezetést. Fantasztikusan éreztem magam veled - majd megcsókolta.

Este elmentek vacsorázni egy kellemes étterembe, ami a szállásuk közelében volt. Másnap útnak indultak, hogy folytassák a nyomozást Genfben.

***

Megérkezésükkor kerestek egy szállást, majd lepihentek, mivel hosszú volt az út. Reggel egy kiadós étkezést követően elindultak itt is először a központi hivatalba. Egy idősebb hölgyhöz kerültek és elmondták a problémájukat.

– Nézzék..., a nevelőszülők dokumentumai teljesen rendben vannak. Az öné kisasszony nem stimmel. Itt ezzel a születési dátummal és keresztnévvel van ugyan egy leánygyermek anyakönyvezve, de Genfi születésű!

Nem tudom az adoptálás körülményeit..., abban az időben elég zavarosan történtek ezek. Nem lesz könnyű visszakövetni. Ráadásul a régi iratokat már sok helyen megsemmisítették.

– Tudna esetleg legalább annyit segíteni, hogy annak a gyermeknek mi volt a vezeték neve? - kérdezte Jane.

– Hát..., nem tőlem tudják! Jane Mayer!

– Nagyon köszönjük, de esetleg az édesanyja nevét is megtudhatnánk?

– Igen, a további kutatásban e nélkül nem fognak boldogulni én is azt hiszem. Pillanat türelmet kérek.

– Köszönjük!

– Az egyértelmű ugye, hogy a nevelőszülők a nevükre vették egyből az adoptáláskor?

– Igen, köszönjük! Ez valószínűleg így történt.

– Az édesanyja leánykor neve, Kőnig Éva. Már..., ha azonos ön, a Jane Mayer nevű kislánnyal.

– És..., az ő édesanyja leánykori nevét is megtudná mondani?

– Azt nem..., mert König Éva nem Genfben született.

– Értem..., de azt, hogy esetleg hol? – kérdezősködött tovább félénken Jane.

– Ő..., az iratok szerint Bielben. Sajnos azonban én nem tudok önöknek többet segíteni. Mivel a szálak odavezetnek, talán ott kellene a továbbiakban érdeklődniük. Azonban felhívom a figyelmüket arra, hogy ez a szál nem biztos, hogy az ön családjához vezet.

– Hálásan köszönjük a segítségét hölgyem! Mindent megértettünk!

– Szívesen! Tudják azok az időszakok nehezek voltak és ilyenformán, sokan keresik a családjukat. Sokszor még a hivatalok is a hagyaték miatt a hozzátartozók felkutatása érdekében.

– Még egyszer nagyon köszönjük! Viszont látásra!
– Remélem sikerrel járnak majd! Viszont látásra.

Jane és Robert elégedetten hagyták el a hivatalt, hiszen valamin már legalább elindulhattak.

– Jaj…, Robert én olyan boldog vagyok! Talán mégis sikerül megtalálni önmagam! - mondta nevetve és nyakába ugrott férjének.
– Én is örülök drágám! Viszont ne éld bele magad, mert ha mégsem te vagy az a kislány, akkor nagy csalódás fog érni, és én azt nem szeretném!
– Tudom…, igazad van! Csak annyira örülök, hogy egyáltalán találtunk valamit! Milyen fura, hogy minden szál Bielbe vezet! Milyen otthon éreztük ott magunkat egyből! A végén még kiderül, hogy mégis csak van közöm ehhez a városhoz. Talán itt vannak a gyökereim! Az ösztönök és az érzések nem csalnak! Ez lehet az oka annak, hogy belülről azt éreztem, hogy fontos nekem ez a napló!
– Minden lehetséges! De…, tudod…!
– Igen…, igen! Alig várom, hogy tovább olvashassam, lehet megtaláljuk az összefüggéseket majd benne!

Robert csak rámosolygott feleségére! Örült annak, hogy találtak valamit és talán tényleg nem hiába.

– Tudom…! Tudom drágám! - mondta Jane és megcsókolta férjét.
– Na mára ennyit az izgalmakból! Holnap viszont egy kicsit nézzünk szét itt is. Mi a véleményed?
– Persze, én is úgy gondolom! Eddig, amit megtudtunk, hogy Julia ott élte le az életét, ahol most mi lakunk. Avagy legalábbis nagyrészét, mert elköltözött valahová, ha még él, vagy meghalt ezt nem tudjuk.

Lehetséges, hogy a Kőnig Éva a lánya és az meg az én anyám! Akkor Julia az én nagymamám! De hiszen ez fantasztikus lenne!

– Igen…, lenne! De ne vonjunk le a talánokból következtetéseket kérlek Jane!

– Jól van…! Csak ez így végig futott az agyamon!

– Féltelek…! Lehet, hogy ebből semmi sem fog beigazolódni!

– Tudom…! De olyan jó erről elábrándozni!

– Azt tudtad, hogy az ábrándozás az élet megrontója…? - kérdezte mosolyogva Robert.

– Ó…, Te! Ha hazamegyünk, több időt fogok tölteni a napló olvasásával! A végére akarok érni, minél előbb, hogy lássam az összefüggéseket.

– Igen, hátha megtudunk még valami közelebbit is. Bár a Julia nem ír vezeték neveket, pedig azzal megkönnyítené a dolgunkat. Persze nem tudhatta, hogy egykor majd milyen jelentősége lesz a naplójának.

– Biel hivatalában is talán előrébb jutunk valamivel. Azt már könnyebb lesz otthonról intézni. Milyen nagy kört tettünk meg…, és visszajutunk a kiindulási ponthoz végül! Hihetetlen a sors keze…!

– Igen, de már vannak legalább biztosnak tűnő információink is, amiből el lehet indulni. Aztán hová visz az már más dolog lesz - tette hozzá Robert.

Még elsétálgattak egy darabig az óváros utcáin. A legszebb része az, ahol a St. Pierre-katedrális áll. Egyszerűen gyönyörű! 1536-tól Kálvin is itt prédikált, megnézték a szószékét, ami ki van állítva. Több üzletsor és hangulatos kávézó is található ebben a negyedben. A Szent Magdaléna-templom melletti téren egy öreg körhinta áll és egy XVIII. századi szökőkút. Igazán pompás látványt nyújt.

– Ma már késő van, de holnap jó lenne megnézni a reformáció múzeumot és a botanikus kertet - vetette fel Jane.

– Persze! Nézzük meg kedves! - válaszolta Robert.

– Most menjünk vissza a szállásra, kissé elfáradtam - kérte Jane.

– Rendben! Na és...? Milyen érzés Genf utcáin sétálgatni? Itt nem jött fel semmilyen emlékképed?

– Nem...! Lehet azért, mert szeretném. Az is lehet, hogy kisgyermekként hagytam itt Genfet, és akkor valószínű nem is lehet semmilyen emlékképem.

– Igen, az elképzelhető!

A szállásukra érve rögtön felmentek a szobájukba. Kissé lepihentek, mert elfáradtak. Később lementek az étermi részébe a hotelnek és megvacsoráztak.

– Sok a látnivaló itt Genfben. Van még egy hét szabadságom, szeretnél még itt időt tölteni, vagy menjünk inkább haza? - vetette fel Robert.

– Holnap még megnézzük, amit elterveztünk, de utána szívesebben mennék haza.

– Megértem! Olvasnád már a naplót igaz? - kérdezte huncut mosollyal az arcán a férje.

– Igen...! - válaszolta mosolyogva Jane.

– Ide bármikor visszajöhetünk egy kis kiruccanásra, akár egy hétvégére is. Viszont tényleg én is szeretnék egy kicsit otthon is időt tölteni. Annyira gyönyörű az a hely, ahol lakunk, hogy nem tudok vele betelni. Na persze én is kíváncsi vagyok a folytatásra! - tette hozzá mosolyogva.

– Egyetértek...! Jó lesz együtt élvezni az otthonunkat.

Vacsora után felmentek a szobájukba, majd lepihentek. Másnap reggel csodás napsütésre ébredtek. A szél lágyan simogatta bőrüket. Az arborétum elvarázsolta őket teljesen.

– Ide muszáj még visszajönnünk úgy érzem - szólalt meg Robert.

– Ez valami gyönyörűséges! - tette hozzá a felesége.

A múzeum is nagyon tetszett neki, annyira eltelt az idő, hogy ismét estére értek vissza a szállásra. Összepakoltak, hogy másnap kora reggel már indulhassanak vissza Bielbe.

***

Az otthonukba érkezvén, Robert rögtön körülnézett a házban és a kertben, hogy minden rendben van-e. Jane pedig elkezdte a kipakolást az utazótáskákból.

– Gyönyörű volt ez a három hét szívem! Ennek ellenére itthon érzem magam a legjobban - szólalt meg Robert és magához ölelte feleségét.

– Igen..., drágám! Én is ezt érzem! - mondta Jane és megcsókolta férjét, aki úgy szorította magához, hogy alig kapott levegőt.

Vacsora után kiültek a teraszra és előkerült a napló, melyből Jane továbbra is nagy lelkesedéssel olvasott fel.

„Rövid volt a tavaszi szünet, de most már itthon vagyok! A suliban semmi különös nem történt. Nagyon örülök annak, hogy sok időt fogok Sanyival tölteni! Holnap már megyek az új házhoz és segítek, amiben tudok. A szüleim is beleegyeztek sőt, ahogy idejük engedi azt mondták ők is jönnek majd. Most megyek aludni, mert fáradt vagyok! Jó éjt kicsi naplóm!

Biel, 1957. 06. 23.”

„A nyarat szinte munkával töltöttem. Az új háznál főleg, de itthon is kellett a kertben segíteni. Nekem lassan, kezdődik az utolsó évem, ó, de jó! Már alig várom, hogy végezzek! Az újháznál, sikerült mindent befejezni, így Sanyi és az édesanyja ősszel tudnak majd beköltözni. Annyira gyönyörű lett a ház, hogy legszívesebben el sem jöttem volna onnan! De, hát holnapután már utazok vissza Genfbe. Ezt a kis időt most a szüleimmel töltöm.

Biel, 1957. 08. 29.”

„Végre karácsony, és újra itthon! Édesanyámmal sütünk, főzünk! Készülünk a nagy napra! Jaj, annyira izgatott vagyok! Szentestére meghívtuk Sanyit és az édesanyját! Ma fog eljegyezni! Már úgy megyek vissza az iskolába, hogy menyasszony leszek!

Ez nagy dolog! Néhány barátnőmmel beszélgettünk róla és nagyon irigykedtek rám. Bár nekik is vannak már udvarlóik. A gazdagabb lányok között akadnak olyanok, akiket eljegyeztek. Viszont furcsának találom, hogy mégsem boldogabbak. Azt suttogják, hogy azért, mert náluk a vagyon a vagyonnal házasodik. Mindegy kibe szerelmes, ahhoz kell hozzá mennie, akit a szüleik kijelölnek. Én azt gondoltam, hogy ez csak a régi időkben volt szokás. Nagyon meglepett, hogy manapság is ilyen komoly befolyással bír, hogy ki kicsoda! Így belegondolva sajnálom őket. Milyen jó, hogy én szegény menekült vagyok és ahhoz mehetek hozzá, akit szeretek! Jaj..., a süti oda ne égjen! Megyek is!

Biel, 1957. 12.24.

„Micsoda boldog karácsony volt! A vacsora előtt Sanyi szót kért és elmondta, hogy mennyire szeret engem. Megkérte édesapámat, hogy engedje majdan a felesége lehessek, most pedig eljegyezhessen. Kérte édesanyámat is, hogy adja ránk az áldását. Majd az ő édesanyjának is kikérte az áldását. Édesapám kiadott Sanyinak, azzal, hogy most már nem csak egy veje lesz, hanem egyben fia is, mert úgy fogja szeretni őt. Nagyon megható pillanat volt ez számomra. Ekkor Sanyi elővette a kis ékszeres dobozkából a karikagyűrűket és az ujjamra húzta, majd én az övére és megcsókoltuk egymást. Pezsgővel koccintottunk erre az ünnepélyes alkalomra. Én annyira boldog voltam, hogy folyton a gyűrűt nézegettem, forgattam az ujjamon. A jóízűen elfogyasztott vacsora után édesanyám behozta az eljegyzési tortát. Nagy sikere volt! Másnap meghívtak minket ebédre őhozzájuk. Ez is nagyon örömteli hangulatban telt el. A szilvesztert már együtt tölthettük Sanyival.

A két ünnep közt előhívatta az eljegyzési képet ezt ide teszem a naplómba, örök emlékül.

Nekem, most vissza kell még utaznom Genfbe, de nyáron úgy jövök haza, hogy már érettségizett lány leszek és munkát is vállalhatok. Ebben a pár hónapban csak a vizsgákra készítenek fel minket, új anyagot nem adnak le.

Biel, 1958. 01. 03.”

***

– Nézd drágám…! Itt a fotó Juliáról és Sanyiról! Ó, de bájosak! - mutatta a fényképet Robertnek.

– Igen…, nagyon kedves pár! Látszik rajtuk, hogy mennyire szeretik egymást.

– Ja, de kíváncsi vagyok, hogyan alakul a továbbiakban az életük? Most viszont már késő van, holnap folytatom az olvasást.

– Rendben! Menjünk be, hirtelen hűlt le a levegő, ahogyan lement a Nap - mondta Robert és átkarolta feleségét.

– Holnap menjünk be az itteni hivatalba és érdeklődjünk a Kőnig Éva iránt - javasolta Jane.

– Jó…, reggeli után mehetünk - válaszolta Robert.

***

Jane és Robert a következő napon Biel központi hivatalában kezdtek. Szerencsére egy nagyon kedves középkorú férfihoz kerültek ügyintézésre, aki segítőkészen állt a rendelkezésükre. Elmondták, hogy mi járatban vannak.

– Hm…, értem! Hadd kérjem meg önöket, hogy holnap kilenc órára jöjjenek már vissza hozzám. Ez ugyanis elég régi ügynek tűnik. A már kiselejtezett akták a pincében vannak dobozolva. Több időt vesz igénybe, amint vége az ügyfélfogadásnak lemegyek előkeresem és holnap minden tájékoztatást meg fogok tudni adni.

– Ön nagyon kedves! Köszönjük szépen! Viszont látásra! - mondta Jane.

– Viszont látásra!

– Ha már a városban vagyunk menjünk be az éttermünkbe, legalább megebédelünk - vetette fel Robert.

– Jó ötlet! - válaszolta a felesége.

Robert mindent rendben talált, Matteóval beszélt pár mondatot, majd kiment Jane-hez és leült az asztalhoz.

– Mit választottál? -kérdezte Robert.

– Nélküled nem akartam, de arra gondoltam, hogy egy vegyes tál jó lenne. Ami megmarad, azt hazavinnénk vacsorára.

– Remek választás drágám! Megrendelem!

– Beszéltél Matteóval?

– Igen, és mindent kézben tart! Nagy szerencsénk van velük, mert nagyon becsületesek és megbízhatóak.

– Ez nagyon sokat jelent, az biztos!

Az ebéd elfogyasztását követően, elköszöntek a kollegáiktól és hazamentek. Kellemes nyári meleg volt, de a hegyek felől fújó szellő jólesően simogatta a bőrüket. Kiültek a mandulafa alá. Robert felbontott egy üveg vörösbort és Jane pedig folytatta a felolvasást a memoárból.

„Jaj, de jó! Végre, végleg itthon vagyok! Most az első dolgunk lesz egyeztetni a pappal, hogy mikor tud összeadni minket. Azután oda fogok költözni Sanyiékhoz. Őszszel pedig már jó lenne dolgoznom, ha találnék addigra valamilyen munkát.
Na, de szép sorban mindent! Nászútra nem megyünk, azt beszéltük meg, mert van dolog itthon elég mind a két háznál. Édesanyáméknak is sok a kert, Sanyi dolgozik és a háznál is elég nagy terület van, amit rendben kell tartani. Talán majd egy-egy hétvégén elutazunk a környéken valahová. Most gyorsan kipakolok, mert mindjárt itt van Sanyi, és megyünk a paphoz.

Biel, 1958. 06. 14."

„Csak augusztus végére tudott időpontot adni az atya. Mi korábban szerettük volna, de ez van. Viszont a szüleim beleegyeztek, hogy hamarabb elköltözhetek Sanyiékhoz. Így mire esküvőre került a sor, már náluk laktam. A hivatalban kaptunk július közepére, így az megvolt. Már Kőnig Sándorné vagyok! Semmilyen nagy felhajtást nem akartunk, csak a szüleink voltak ott mindkét alkalommal, illetve a tanúk. Őket meghívtuk ebédre. Nagyon kedves házaspár, nekik már van egy gyermekük, olyan hároméves lehet, Leónak hívják. Zsuzsika sokat egyedül van vele, mert a férje Berlinben kapott munkát és csak ritkán tud hazajönni. Úgy összebarátkoztunk, hogy megkértek szeptembertől legyek a kisfiú nevelőnője, de igazság szerint olyan mindenes. Minimális fizetést tudnak biztosítani. Én nagyon megörültem, mert gondoltam kezdetnek jó lesz, hiszen annyira összebarátkoztunk a Zsuzsikával.

Azt hiszem, már ritkábban fogok tudni a kedves naplómba írni, mivel sok a dolog!

Biel, 1958. 09. 05.”

***

Amikor ezt olvasta Jane, önkéntelenül felvisított.

– Robert, Robert! Ő lesz az! Lehet, hogy ő a nagymamám!

– Végre valami konkrétum!

– Alig várom, hogy holnap mit mond majd az ügyintéző! Robert…! Ha tényleg kiderül, hogy ő a nagymamám…, akkor nekem senki ne mondja, hogy nincs Isten! Így idevezet…, ez hihetetlen tényleg! - lelkesedett Jane és még a könnyei is kicsordultak a meghatottságtól.

– Drágám…, tudod ez még nem biztos ám! - szólalt meg Robert, közben magához ölelte feleségét. – Na töröld le a könnyeidet és olvasd tovább! Most kezd igazán izgalmas lenni!

– Azt már tudjuk, hogy Bielben házasodtak össze így a papot felkereshetjük majd.

– Igen…, mindent sorban! Most olvasd, mert igen érdekes részhez értél…!

– Nahát…, még sosem voltál ennyire izgatott!

– Igen…, még kiderülhet más is attól tartok…!

– Mire gondolsz…? Olyan sejtelmes vagy!

– Csak olvasd szívem!

„Elég kemény tél van, és mostanában kicsit émelygek, valami nincs rendben a gyomrommal azt hiszem. Zsuzsika azt mondja, hogy akkor jön a baba! Édesanyám is azt mondta, hogy menjek orvoshoz, mert biztosan állapotos vagyok. Sanyinak nem mertem még szólni. Meg akartam várni az orvosi véleményt. Amikor el tudtam menni, kiderült, hogy kislányunk lesz! Nagyon boldog vagyok! Este elmondom neki!

Biel, 1959. 11. 15.”

„Szörnyű! Muszáj leírnom, mert megbolondulok! Késő délután értem haza nagy boldogan, alig vártam, hogy Sanyinak elmondjam az örömhírt. Az édesanyja már nagyon várt és az ajtóban állva zokogott, hogy alig kapott levegőt. Megijedtem, hogy mi történt. Elmondta, hogy Sanyi nincs többé! Nem akartam hinni a fülemnek! Értesítették, hogy munkahelyi baleset történt és már nem tudtak segíteni rajta! Kétségbeestem és én is csak sírtam és sírtam! Most mi lesz velünk? Hogy történhetett ez meg? Számos kérdés merült fel bennem, de választ sehol sem találtam. Eltemettük szegényt, minden este vizesre sírom a párnámat bánatomban. Tudom ez nem segít, olyan fájdalmat érzek, mintha szívemből kitéptek volna egy darabot. Zsuzsika mondta, hogy nincs mit tenni, nekem most már a gyermekemre kell gondolni.

A sok sírás nem tesz jót a kislányomnak. Édesanyámék is mondták, hogy most a legfontosabb, hogy a gyermek egészséges legyen. Próbálok uralkodni magamon és tényleg csak a lányomra gondolni. Kőnig Évának fogom neveztetni. Szegénykém még meg sem ismerheti az édesapját, csak az az egy fotó van róla. A Sanyi édesanyjának az állapota is rohamosan romlik, bár igyekszik tartani magát.
Már nem bírom úgy magamat, ezért Zsuzsikáéknál sem tudok menni segíteni. Kitavaszodik, lassan kivirulnak a fák, én pedig hamarosan szülni fogok.

Biel, 1960. 04.20."

***

– Ez borzasztó...! Robert..., ne haragudj, de most nem tudom tovább olvasni.

– Megértelek drágám! Semmi baj, úgyis későre jár. Tegyük el magunkat holnapra!

– Még nem tudok elaludni, annyira együttérzek Juliával.

– Igen, drágám..., nagyon megható. Gyere bújj ide hozzám! - magához ölelte feleségét Robert.

Szótlanul feküdtek így egy ideig, majd az álommanó megérkezett és mély álomba merültek.

***

A felkelő Nap sugarai bevilágítottak a hálószobába. Jane erre elkezdett ébredezni. Gyengéden megsimogatta férje arcát, majd lement a konyhába reggelit készíteni. Lassan Robert is felkelt és ő is lement, hogy megreggelizzen. Ezt követően ismét bementek a hivatalba, ahol az ügyintéző már várta őket.

– Jó reggelt kívánok önöknek!

– Jó reggelt! - válaszolták Jane-ék.

– Sikerült előkerítenem az anyagot. A Kőnig Éva 1960. 05. 05. -én született. Ő itt házasodott össze Daniel Mayerrel.

– Nagyon szépen köszönjük! Csak a pontosítás végett az Éva, édesanyjának lánykori nevét meg tudná adni? – kérdezte Jane.

– Igen..., azonnal. Ő Fazekas Julia!

– Még szeretném megkérdezni, hogy lakcímet tudna-e adni?

– Sajnos nincs Bielben lakcímük. A Kőnig Sándorné egy darabig itt lakott, viszont kijelentkezett jó pár éve, nincs megadva új lakcím.

– Nagyon szépen köszönjük! Viszont látásra!

– Viszont látásra!

– Ez elképesztő Robert! - lelkendezett Jane.

– Igen..., most már csak meg kellene találnunk őket! Ráadásul, még csak a napló tulajdonosát bizonyítja. Azt még nem tudjuk, hogy a Jane Mayer lány, te vagy-e? – mondta mosolyogva a férje.

– Minden információnak örülnünk kell, a végére csak össze fog állni minden remélem! Talán a templomban a pap tudna segíteni - javasolta Jane.

– Megpróbálhatjuk..., menjünk oda!

A templomhoz érve éppen misét tartottak. Megvárták, hogy a hívek elhagyják a szent falakat, majd bementek és megkeresték a papot. Elmondták mi járatban vannak. Ő megerősítette, hogy Kőnig Éva házassága ebben a templomban köttetett az okiratok alapján. Azonban lakcímet és további felvilágosítást adni nem tudott. Javasolta, hogy keressék fel a korábbi papot talán ő emlékszik rájuk és többet tud segíteni. Megadta az előző pap elérhetőségét.

– Hát…, mára ennyi azt hiszem elég is lesz, menjünk haza Jane!

– Jó, tovább olvasom a naplót ma és hátha abból is többet tudunk majd.

– Igen, az érdekes lehet, bár, az az érzésem a Julia már nincs az élők között, vagy esetleg valamelyik idősek otthonában tartózkodhat jobb esetben.

– De a lánya…, az még élhet, és az unokája is! Az is lehet, hogy az édesanyám!

– Szívem…, azon vagyok, hogy mindent kiderítsünk! Azonban egy keresztnév azonosság nem bizonyíték semmire.

– Tudom…!

– Foglaljuk össze, amit eddig biztosan tudunk! A memoárt Fazekas Julia írta. A férje Kőnig Sándor és szintén itt laktak, Bielben házasodtak össze. Született egy lányuk a Kőnig Éva, akinek házassága szintén itt köttetett. A férje Daniel Mayer. Nekik szintén egy lányuk született, de Genfben, akit Jane Mayernek hívnak.

– Igen…, egyelőre ennyi! Valószínű Genfbe költözhettek a házasság után. Csak ott nem találtunk róluk szinte semmit! Mintha felszívódtak volna!

– Talán a pap majd tud valamit mondani róluk! Vigyük el neki a naplóban a fényképet.

– Hú…, tényleg ez jó ötlet! Mivel idős már, biztosan jobban fog rá emlékezni a kép segítségével.

Hazaérkezésüket követően, felhívták az atyát és kérték, mikor látogathatnák meg. Egy idősebb hölgy vette fel a telefont, aki közölte velük, hogy jelenleg nem tartózkodik otthon, mert egészségi rehabilitációja miatt, két hét múlva érkezik haza. Akkor majd újra érdeklődjenek időpont egyeztetés miatt.

A házaspár ezután, kiült a fügefa alá, amelynek árnyékában kellemesen érezték magukat. Jane folytatta a felolvasást az emlékkönyvből.

„Hol is kezdjem? Annyi minden történt, nem írtam már régen ebbe a naplóba. Megszületett Évikém, hála Istennek, minden rendben van! Sajnos Sanyi után röviddel az édesanyja is itt hagyott minket. Eltelt több, mint három év. Ez idő alatt a szüleim ideköltöztek. Nem bírták, már a nagy kertet és így nekem is többet tudnak segíteni. A Zsuzsikáék is kiköltöztek Berlinbe végleg. Így együtt van a család, ott jobb a megélhetés. Tartjuk a kapcsolatot, sokat levelezünk. Nagyon nehéz elfogadnom a Sanyi halálát! Ő javasolt, és küldött is néhány könyvet. Ezek olyan spirituális könyvek.

Igazából a Biblia az alapja, csak inkább a lélektannal foglalkozik. Ez most nagyon jó nekem, segít tovább látnom a földi élettől. A meditálások különösen hasznosak számomra. Édesapám mostanában sokat betegeskedik, de gondosan ápoljuk.

Biel, 1963. 07. 15."

„Régen nem írtam ebbe a kis könyvbe megint. Sok a dolog, de ahogy van egy kis időm, úgy rögtön olvasok. Egy gazdagabb középkorú házaspárnál dolgozom, mint házvezetőnő. Nagyon rendesek velem és jól megfizetnek. Náluk a dolgozószoba tele van könyvekkel. Felajánlották, hogy amelyiket elszeretném olvasni, nyugodtan vegyem kölcsön. Ők is keresztény emberek, többször beszélgettünk, ilyen témákban. Rengeteget tanultam tőlük, a lelkibékém is helyre állt.

Megértettem az élet és a halál misztériumát. Sajnos a Bibliából kimaradtak dolgok, főleg a reinkarnációval kapcsolatosak. Pedig pont ez ad magyarázatot mindenre. Itt-ott maradt benne egy-egy szakaszban utalás. A baj az, hogy sokféleképpen magyarázzák. Ezért is alakult ki az a számtalan vallás. Azonban vannak átfedések közöttük és ez a reinkarnáció. Mondjuk, ha az egész Biblia történetet áttanulmányozzuk és megértjük Isten akaratát és Jézus küldetését, akkor megvilágosodnak dolgok az életünkben.

Hiszen az emberi jellem nem ilyen egyszerű, hogy bűnös és pokol, meg jó és menny. Aki itt van a Földön az senki sem tökéletes, de a javulás útján van, ami később a léleknek egy felemelkedést jelent. Itt az a dolgunk, hogy a rossz jellemünket legalább minimalizáljuk, ha megszüntetni nem is tudjuk.

A jó tulajdonságainkat pedig megerősítsük. Így a lélek egyre jobban fog tökéletesedni. A végén, valóban együtt lehetünk Jézussal.

Nem értek egyet például a megbocsátás elfátyolozásával. Mindig csak arról beszélnek az egyházakban, hogy Jézus megszenvedte a bűneinket és ezáltal megbocsájtást nyertek. Igen, akkor! De mi van azóta? Mindenki szabadon azt tehet, amit akar, mert Jézus úgyis megbocsátotta, ill. megbocsájtja? Ez így nem fedi a valóságot! Ezt érezni kell mindenkinek a lelkében, hogy ez így nem lehetséges. Jézus legfőbb törvénye a szeretet, azért, hogy minél kevesebb bűnt kövessen el az életében valaki. A másik, hogy a szellemvilágban ugyanúgy megvan a hierarchia. Léteznek angyalok, arkangyalok és még sokan, akik a fény oldalán állnak. A Föld leképzett mása a szellemvilágnak. Ide is születnek le olyan angyalok, akik a fényt és szeretetet jönnek erősíteni. Jönnek alacsonyabb rendűek is, akikben még több a sötétség, ill. a bűnre való hajlam. Őket példamutatással, szeretettel lehet emelni.

Gondoljunk csak Jézus példabeszédeire. Szóval én hiszek a reinkarnációban, akárhogy tagadják, mert nem lehet másképpen! Sokan emlegetik, hogy szemet szemért, fogat fogért. Azonban ez is csak a földi gondolkodás szerint, tulajdonképpen a bosszúnak értelmezik. Holott a kiegyenlítődésről szól! Igen, ha ebben az életemben én valaki ellen elkövetem a szeretetlenség bűnét, akkor azt a következő életemben nekem is meg kell tapasztalnom, hogy többé ne ártsak senkinek sem, még gondolatban sem. Így leszünk egyre jobb emberek és lelkünk így tökéletesedik.

Annak semmi értelme, hogy egy élet és kész! Ráadásul az Isten igazságos, akkor hogyan lehet, hogy egyik ember gazdagságban születik és a másiknak keményen meg kell küzdenie a betevő falatért.

Hát így, hogyha valaki visszaél a lehetőségével és ez nem csak az anyagiakra vonatkozik, akkor a következő életében megszenvedi azt. Másik példa, hogy az egyik ember betegesen éli le az életét, a másik meg élete végéig szinte orvosnál sem volt. Minden lélek más fejlődési fokon áll. Van, aki a betegségével letud néhány bűnét, de ha ez egy tisztább lélek, akkor önként vállal át szeretteitől még leszületése előtt, mert lehet az nem bírná úgy elhordozni, mint aki Jézus védőszárnyai alatt él.

A másik, a Bibliában sátánnak hívják, de én jobban szeretem sötétségnek nevezni. Jézust is megkísértette! Mi emberek pedig csak porszemek vagyunk hozzá képest. Ez a sötét oldal teret akar nyerni, terjeszkedni akar, mégpedig úgy, hogy minden embernek, vannak negatív tulajdonságai és ott annál fogva kezdik el piszkálni. Ott suttognak a fülünkbe és próbálnak rávenni bűnös dolgokra, hogy nekik minél nagyobb felületük legyen és energiát nyerjenek. Tekintettel arra, hogy nekik is szükségük van a fentmaradásukhoz a tisztább erőkre, de azok az erők taszítják őket. Így csak akkor tudnak kapcsolódni, ha szinkront találnak ilyen negatív tulajdonságokkal.

Ezért fontos leszűkíteni ezt a lehetőséget, és folyamatosan csiszolni a jellemünket, jobbá lenni, hogy minél kevesebb megpróbáltatásunk legyen az életben. Nem véletlenül van a hét fő bűn kijelentése, de a közvetlenül ezekhez kapcsolódó kisebb bűnök is idetartoznak. Ez a gőg, érzékiség, gyűlölet, irigység, önzés, anyagimádás, bálványimádás! Ezeket kell leküzdenünk a földi életünk során, hogy felemelkedhessünk oda, ahonnan a bűn miatt legelőször lebuktunk és eltávolodtunk Istentől. Ő azt akarja, hogy újra ott együtt legyünk! Hát ilyeneket tanulgatok és azért írtam le, hogy aki majd esetleg olvassa, hátha neki is tudok vele segíteni.

Sok olyan könyv van, ami magyarázza a Bibliát teljes részletességgel. Én nagyon hálás vagyok azért, hogy az Úr ide vezetett, és megismerhetem ezeket a szellemi magyarázatokat. Sokkal érthetőbb minden számomra az életemben, az ok-okozati összefüggések miatt.

Biel, 1965. 06. 20."

***

– Ez a Julia nem semmi…! - szólalt meg Robert.

– Valóban…, nézd…, még a naplójával is tanít! Azt hiszem ezt most megint emésztenünk kell, így nézve végig az életünket, úgy gondolom, hogy több mindenre megtaláljuk a választ.

– Igen…, nagyon érdekes! Azt mindig is tudtam, hogy valaminek lennie kell, de így soha nem gondoltam bele, igaz nem tanulmányoztam sem a Bibliát, sem hasonló könyveket. A nagyszüleim néha elvittek magukkal a templomba, meghallgattam a misét, de nem mélyedtem el benne.

– A nevelőszüleim keresztények voltak, de ennyire ők sem mélyedtek el ezekben a dolgokban.

– Tudod Jane…, be kell vallanom neked valamit!

– Na mondd!

– Magaddal rántottál ebbe a kutatási őrületbe, olyannyira, hogy még az én fejemben is szöget ütött egy-két dolog. Eddig nem szóltam róla, de valami furcsa nekem. Az én nagymamámat Zsuzsának hívták.

– Tényleg…?!

– Igen…, és nagyon kíváncsi vagyok a folytatásra!

– Lehet, hogy ő az, és te az unokája vagy?

– Nem tudom! Tudod egy keresztnév egyezés még nem bizonyíték semmire. Viszont furcsállom, hogy a nagyszüleim nem meséltek arról semmit, hogy itt éltek volna. Sőt…, apámról mélyen hallgattak. Édesanyám is mindig csak annyit mondott, hogy erről nem beszélünk, és a nagyszülőket se zaklassam ezzel. Én meg elfogadtam, és aztán már nem kérdeztem.

– De…, vajon miért?

– Nem tudom Jane…, de ahogyan te szoktad mondani majd kiderülnek a dolgok. Ha a te származásoddal rendben leszünk, lehet mégis utána nézek az édesapámnak. Talán én is találok valamit a régi iratok között. Már annyira belejöttünk a kutatásba! - mondta Robert nevetve.

– Ez nagyon izgalmasan hangzik! Lehet, hogy a gyökereid neked is itt vannak? Ezért vonzott be ez a város ennyire téged is?

– Bármi lehetséges! Én Berlinben születtem az biztos.

– Annyira izgatott vagyok! Legszívesebben olvasnám tovább a történetet.

– Viszont későre jár…, Menjünk vacsorázni.

– Igazad van!

– Jane, holnap lemehetnénk a tóhoz, mit szólsz hozzá? Még nem is voltunk lent!

– Jó ötlet! A halat majd megsüthetnénk ebédre, ha sikerül fognod.

– Igen, de azért vigyünk majd néhány szendvicset is magunkkal - tette hozzá mosolyogva Robert.

– Persze! - vágta rá Jane mosolyogva.

***

Korán ébredtek, és gyorsan összekészültek a kiránduláshoz. Egy ösvény vezetett le a tóhoz az erdőn keresztül.

Még páratelt volt a levegő, a fenyő illata végig kísérte őket az ösvényen. A lábuk alatt a tűlevelek rugalmas talajt biztosítottak, így könnyedén lépkedtek rajta lefelé. A madarak vidám hangja hallatszott mindenfelől. A tájban gyönyörködve, csendesen ballagtak, hogy meg ne zavarják a természet atmoszféráját. Ahogy kiértek az erdőből pazar látvány tárult a szemeik elé. Az óriási tavat körbevették a magas hegyláncok, melyeknek csúcsát hószőnyeg borította. Lejjebb pedig rengeteg örökzöld fenyő font koszorút a hegyek köré. A víz felett még egy kis köd szerű pára lebegett. A Nap azonban egyre magasabban járt és a párát feloszlatta. Gyenge szél fújdogált, mely a tó vizének felszínét éppen csak megborzolta. Robert és Jane a tó mellett feljebb sétált, egy árnyékos helyet keresni. A homokos parton letelepedtek, a férfi előkészítette a horgászbotját. Jane kiterítette a plédet és elővette a hűtőtáskából a szendvicseket, üdítőt. Kényelmesen megreggeliztek várták, hogy a csali tegye a dolgát. Alig egy óra múlva, már sikerült is fogni egy közepes halat. Kis idő elteltével még horogra akadt kettő hasonló. Ezután összepakoltak és visszamentek az otthonukba, hogy elkészítsék őket. Különböző ételeket főztek belőlük, halpaprikást, halászlevet és az egyiket pedig kisütötték.

Jóízűen megebédeltek, majd elborozgattak a fügefa alatt. Jane elővette a memoárt és tovább olvasták közösen Julia történetét.

„Hát, nem sok időm volt írni, mivel nagyon elfoglalt voltam. Sajnos az eltelt idő alatt az én szüleim is távoztak a földi világból. Egyedül maradtam a lányommal. A munka, a háztartás, a lányomnak a tanulásban segítettem, míg kisebb volt, most meg már kamasz és az ezzel járó gondok sokasodnak, de jól megvagyunk. Még mindig annál a házaspárnál dolgozom és sokat köszönhetek nekik nem csak anyagilag, hanem a lelki támogatásukért is. Még most is fáj, hogy Sanyi ilyen gyorsan itt hagyott minket. Mostanában kezdtem megérteni az okát, így már kicsit könnyebb talán.

Minden jó, ami Isten törvényével egyezik, és minden rossz, ami azokba ütközik. Nem akarom hosszú lére ereszteni, de a lényeg, hogy Sanyi és én duálok voltunk, ami azt jelenti, hogy az őshazában még egyek voltunk, csak a bűn miatt eltávolodtunk. Ez szellemi törvény, hogy újra együtt kell majd tovább haladnunk, és csak úgy juthatunk fel magasabb régiókba. Addig, azonban több életen keresztül találkozunk különböző minőségben, hosszabb-rövidebb időre. Akár, mint testvér, vagy szülő-gyerek, vagy szomszéd, barát, illetve párként. Ez mindig attól függ, hogy melyikünk milyen lelki fejlettségi szinten van.

Ugyanis a bűnök miatti eltávolodás okán a két lélek nem egyformán fejlődött tovább és össze kell csiszolódni. Nekem álomban megmutattak több előző közös életünket. Ez olyan, hogy teljesen más körülmények között, akár más kinézettel, vagy még a nem váltás is előfordulhat, de a történetben tisztán érezzük, azt ezektől függetlenül, hogy a szereplők mi vagyunk. A múlt életek nem véletlen vannak lezárva! Mindig arra a földi életre kell koncentrálni és a feladatot elvégezni, amelyikben éppen élünk, mert csak így lehet fejlődni. Kíváncsiságból kutakodni tilos, ugyanis, károsan befolyásolja a jövőt.

Előző életekben elkövetett hibákat csak úgy lehet kijavítani, ha mindenki tiszta lappal kezd és nem befolyásolják a múlt eseményei. Így kap mindenki új esélyt a feladatok megoldásához. Mindig annyiszor kapjuk meg ameddig helyesen meg nem oldjuk. A halál után, amikor a szellemvilágba kerül a lélek már tisztán látja hibáit, kit bántott meg, kivel kellett volna szeretetteljesebben viselkedni, vagy mit rontott el. A lélekszinten már hiába is bocsájtja meg, azt csak a földi életben lehet kiegyenlíteni. Ez is egy szellemi törvény, hogy amit a földi életben elkövet valaki, azt csak itt lehet kiegyenlíteni. Az egyik álomban kapott korábbi életemet leírom érdekességképpen.

*Abban az időben történt, amikor sűrűn előfordult a családok közötti viszály. Én, olyan tizennyolc éves körül lehetettem, Sanyi, olyan huszonnégy körül volt. Nagy, szenvedélyes szerelemet éreztünk, akkor is egymás iránt, azonban családjaink tiltottak minket egymástól. Ezért mindig csak titokban találkozhattunk és csak rövid időkre. Szerelmünket nagyon komolyan kellett titkolnunk. Emiatt nagyon szenvedtünk és elhatároztuk, hogy megszökünk. Majd együtt kezdünk új életet. Nekem akkor hosszú barna hajam és barna szemem, Sanyinak szőkésbarna haja, barna szeme volt, a haja a vállára omlott. Ő egy gazdag, neves családban élt, mi is jómódú családnak számítottunk, de nem annyira, mint ők. Akkoriban ez a minimális különbség is elég volt ahhoz, hogy elválasszanak minket. Azt terveltük ki, hogy találkozunk egy közös ismerősünk lakásán és onnan együtt szökünk tovább. Én már ott voltam és nagyon izgatottan vártam Sanyit. Kicsit később érkezett, mint a megbeszélt időpont, de megjött. Nagyon boldogan fogadtam, hogy végre itt van és most már együtt is maradunk örökre, nem kell majd bujkálnunk tovább.

Sanyi, azonban leült velem szemben és könnyes szemmel közölte, hogy mégsem teheti meg a családja miatt. Ne haragudjak rá, próbáljam megérteni. Majd itt az álom véget ért és felébredtem. *

Nyilván nem vittek bele újra, abba a katarzisba, amit akkor valószínűleg átéltem. Ennyi is elég volt ahhoz, hogy bizonyítékot nyerjek, arról, hogy több olyan előző életünk volt együtt, ahol szenvedélyes szerelemmel kötődtünk egymáshoz. Ebben az életünkben, Sanyi csak ennyit vállalt fel. Így az egymás utáni vágyakozás össze fog hozni minket a következő életünkben, ahol már le tudunk élni együtt egy nagyon boldog, szeretetteljes házasságot, hogy azután már ne kelljen elválnunk soha többé. Most még ehhez nem voltunk lelkileg eléggé fejlettek. A harag és indulat pedig életsorozatokra eltávolított volna bennünket egymástól. A szeretetben eltöltött idő viszont lelkifejlődést adott mindkettőnknek. Kompletten látni az életünket, minőségi változást ad, és a problémák megoldásában is a helyes útra terel minket.

A Zsuzsikával továbbiakban is tartom a kapcsolatot, én vagyok a lelki támasza. A fia, Leo sajnos olyan nem kívánatos társaságba keveredett, hogy italozik és kocsmázik. Néha összeverekszik a saját apjával és Zsuzsika választja szét őket. Emiatt a házasságuk is romokban hever. Megpróbálják Leónál az elvonókúrát, a fiú beleegyezett. Később folytatom, most mennem kell.

Biel, 1973. 07.17.”

„Most tudom csak folytatni, a naplómat.

Nem tudom valahová elkeveredett, és csak nem régen találtam meg újra. Évikém hála Istennek szépen leérettségizett és most az egyik cégnél alkalmazott, ilyen adminisztrációs munkát végez. Szépen beilleszkedett, szeret ott dolgozni. Így már kicsit könnyebben vagyunk, mert ő ellátja magát. Egy David Mayer nevű fiú udvarol neki, elhozta nekem bemutatni. Jó képű stramm gyerek, nem csoda, hogy a lányom beleszeretett. Udvarias, figyelmes, de én úgy látom, hogy egy kicsit akarnok. Ez az első udvarlója, nem biztos, hogy ő a végleges, de majd az idő eldönti. Most úgy tűnik, hogy boldogok.

Jaj, a Zsuzsikáéknál hagytam abba a történetemet, most látom. A Leó, elment erre az elvonókúrára. Úgy tűnt, hogy segített neki, lett munkahelye és megismerkedett egy kislánnyal. Nehéz természete van a fiúnak, de a kislány bűbájos. Nagyon szereti Leót és bíznak benne, hogy jó hatással lesz rá. Zsuzsika és a férje között is helyreállt a béke.

Itt a kertben sok a munka, de nagyon szeretek ezen a helyen lakni. Ezt a festői tájat, semmi sem pótolja.

Biel, 1980. 02.20.”

***

– Hát…, mára ennyi drágám! Valóban megint tanultunk valamit - szólalt meg Jane.

– Igen…, későre jár! Én holnap megyek dolgozni, de te majd olvasd tovább és elmondod, hogyan folytatódott a történet.

– Rendben! - mondta mosolyogva Jane.

– A jövő héten a pap bácsihoz is elmehetnénk, azóta biztosan hazajött. Talán tud nekünk segíteni az igazság kiderítésében.

– Igen, az jó lenne!

Két hét gyorsan eltelt tennivalókkal mindkettőjüknek. A szabadságuk ideje alatt felgyűltek a munkák, az étterem vezetésével kapcsolatban és a könyvelésben is. Jane a munkája mellett még a háztartást is vezette, így a napló olvasása háttérbe szorult kis időre. Matteóék is elutaztak, Robert egyedül intézett mindent.

***

A hétvégén azonban felkeresték a pap bácsit. Idős ember volt már, tolókocsival jelent meg előttük. Elmondták neki, hogy mi járatban vannak. Nehezére esett az emlékezés, hiszen olyan régen történt.

– Kedveseim, azok az idők, bizony nagyon zavarosak voltak. Sok családon segítettem, nem tudok név szerint visszaemlékezni ezekre.

– Arról a családról van szó, akik itt maradt önnél – próbált segíteni Jane.

– Igen…, emlékszem…, a későbbiekben, hála Istennek sikerült nekik a saját lábukra állni, de én nagyon sajnáltam őket, hogy elmentek. Megszerettem ezt a családot.

– A kislánnyal, Juliával kapcsolatban mire emlékszik? Meddig tudta követni az életét? - kérdezte Robert.

– Kislány…? melyik is?

– Mutatok egy fényképet róla és a vőlegényéről. Nézze csak itt vannak, talán így jobban eszébe jut majd – szólalt meg Jane.

– Ja..., persze, persze! Igen..., tudom már! Ők itt házasodtak össze a templomunkban. Később született egy kislánya is, de volt valami tragédia a családban!

– Igen, a Sándor meghalt még mielőtt a kislányuk megszületett volna - folytatta Jane.

– Igen..., de volt más is...! - bólogatott a pap, és könnyel teltek szemei.

– Milyen másik? - kérdezte Robert.

– A fiatal lányt is én adtam össze a párjával, nagyon hasonlított az édesanyjára. Nem tudom...! Fáradt vagyok...!

– Kérem..., segítsen...! Julia unokájáról esetleg tud valamit? - kérte Jane.

Ekkor a pap különösen nagy szemeket meresztett Jane-re. Mintha hirtelen megvilágosodott volna.

– A kislány..., többször eljött a templomba a nagymamával. Megvisel az emlékezés...! Nem akarok erről beszélni..., és nem is tehetem...! Kérem hagyjanak pihenni, mert nagyon elfáradtam...! Nem mondhatok többet...!

– Köszönjük szépen! További szép napot és jó egészséget kívánunk - szólalt meg Robert.

A pap, csak könnyeit törölgetve intett, és hátat fordítva otthagyta őket a tolókocsijával. Az idős gondozó hölgy pedig kikísérte őket.

– Kérem önöket..., ne jöjjenek többé! Látják menynyire felzaklatják a múlt eseményei. Vegyék figyelembe, hogy milyen beteg és idős ember. Elégedjenek meg ezzel a segítséggel, amit most tudott nyújtani önöknek.

– Igen..., megértettük! Köszönjük szépen! - válaszolta Jane szomorúan.

***

A hallottak és látottak alapján mindketten gondolataikba mélyedtek. Hazaérve Jane szólalt meg először.

– Mi lehet az a másik tragédia? Miről nem beszélhet a pap?

– Én is ezen tanakodtam az úton. Láttad, hogy már kever dolgokat..., lehet ezt is.

– Igen..., talán a memoár fog segíteni. Nem mehetünk vissza, de elhallgatott valamit az biztos. Látszott rajta, hogy bevillantak dolgok, de utána már nem akart erről beszélni.

– Ez biztos, mert megkönnyezte - erősítette meg Robert.

– Nekünk kell utánajárni és kideríteni, hogy mi lehet itt a titok.

– Amiről nem beszélhet, talán a papi titoktartás kötelezi rá - vetette fel Robert.

– Igen, lehetséges. Akkor viszont a régi egyházi iratokban kell keresgélnünk, ha egyáltalán léteznek.

– Várjuk meg a memoárban, hogy Julia eljusson a lánya házasságáig való írásban. Segíthet bennünket a keresés előre jutásában.

– Valóban, addig nincs mit tennünk. Te észrevetted, hogy volt egy pillanat, amikor rám meredt…? Utána nem akart tovább beszélgetni!

– Igen, ezt én is furcsállottam.

A vacsorát követően, mindketten nyugovóra tértek, mivel igen hosszú napjuk volt. Rengeteg talányos gondolat kavargott a fejükben. Legszívesebben olvasták volna a napló folytatását, de a fáradtság erősebben hatott rájuk.

***

Borult időre ébredtek, az eső is olyan csepergős kedvében volt. Robert gyorsan bekapta a reggelijét és sietett be a munkahelyére. Elég sok intézni valója akadt, mindenre neki kellett felügyelnie az étteremben. Most ő is átérezte, hogy milyen nehéz terhet vitt hónapokig Matteó. Hálatelt szívvel gondolt rá, és remélte sikerül kipihennie magát. Sokat jelentett, hogy ilyen megbízható kollegák veszik körül. A hely megválasztása is bevált, mivel igen nagy forgalmat bonyolítottak.

Jane, nehezen ébredt. A szürke felhők és a páratelt levegő kissé nyomasztotta. Délelőtt elintézte a szokásos teendőit, majd beült kedvenc foteljébe és elővette a Julia naplóját, hogy folytassa az olvasását.

„Évike és David megtartották az eljegyzést múlt év karácsonykor. Nem akartak sokat várni a házassággal. Így most tavasszal az esküvőjük is megtörtént. Nagyon sokat készültünk, mivel a fiú családja sem vagyonos, így nálunk tartottuk szűk körben az összejövetelt. Ők elmentek nászútra nekem itt maradt a rend helyre tétele, de nem baj. Látom, hogy szeretik egymást és boldogok. Ez a legfontosabb. Itt tartották a templomi esküvőt a Bieli templomban, ahol mi is az én drágámmal. Nagyon szép szertartásnak lehettünk részesei, kicsit nosztalgiáztam is. Úgy volt, hogy itt laknak majd az emeleti részen. A megérkezésüket követően, azonban David Genfből kapott egy visszautasíthatatlan ajánlatot, így odaköltöztek albérletbe. Időközben Évikém is talált állást, így azért már könnyebb nekik. Többnyire a hétvégének valamelyik napján eljönnek ebédre és együtt töltünk egy kis időt.

David sokat változott, lehet a munkahelyének köszönhetően, de már nem látom őket olyan boldognak. A lányom azt mondja, hogy sokat dolgozik és fáradt. Elárulták, hogy gyermeket várnak és kislány lesz. Én nagyon örülök neki, féltem a házasságukat, de majd megoldják.

Zsuzsikáéknál megint áll a bál. A Leó barátnője terhes lett, viszont a fiú nem örült neki. A szülők nyomására elvette a lányt, de újra inni kezdett.

Még mindig az idős házaspárnál dolgozom, egyre többet. Nem tudom mi lesz, hirtelen öregedtek. Naponta többször megyek pár órára, ebben maradtunk. Így nagyobb segítség vagyok nekik. A múltkor hívattak ügyvédet és végrendeletet írattak vele. Nincs leszármazottjuk, így szétosztják a vagyonukat. Indulnom kell hozzájuk.

Biel, 1981. 05.29.”

AZ ŐSZ BÚCSÚJA

„Évikéméknél egyre nehezebb lett a házasság elviselése. Sokat veszekednek, David időnként nem tudja a mértéket tartani az italban, ilyenkor agresszív. Viszont a kislányuk Jane megszületett és egészséges.

Zsuzsikáéknál is megszületett az unoka, kisfiú és jól vannak. Viszont Leó kocsmázik megint, az elvonóról most hallani sem akar. Kilátástalan a helyzetük.

Biel, 1982. 02.15."

„Mostanában elhanyagolom a naplómat, nehezemre esik az írás, a rengeteg munka miatt. Az idős pár gondozása kiveszi az erőmet. David az italozás mellett ráadásul megcsalta a titkárnőjével Évikémet, így ezt már nem tűrte el neki. Régóta tarthat a kapcsolatuk, de csak egy fél éve tudódott ki. Ezért a kislányával visszaköltözött hozzám és a válásuk folyamatban van.

Évike gondozza az idős házaspárt, felváltott a munkában. Én pedig felügyelek Jane-re, néha elmegyünk a templomba is. Sokat beszélgetek az atyával. Hiszen gyermekkoromat itt töltöttem, olyan pótapám féle.

A múltkor készítettünk egy közös képet Évikémmel és Jane-nel, a sziklakert mellett. Berakom ide emlékül.

Zsuzsikáéknál, nagy baj történt. A Leó egy kocsmai verekedésbe keveredett, ahol életét vesztette. Mérhetetlen fájdalom ez mindnyájuknak. A kisfiú, Robert igazából nem is ismerte az apját. Hiszen Leó nem törődött velük, mindig a kocsmában ült, este hazaténfergett, addigra a gyermek már aludt.

Küldött egy fotót magukról, azt is ide ragasztom, elmélyült barátságunkat hadd őrizze meg. Mindig támogattuk egymást, még ilyen nagy messzeségből is. A menye a költségek, és a kisfiú nevelésében való segédkezés miatt hozzájuk költözött. Ők jól kijönnek egymással.

Robert sok időt tölt a nagyapjával, aki igyekszik mindenre megtanítani, amire egy fiúnak szüksége lehet az életben. Apja helyett apjaként neveli, Zsuzsika ellátja a háztartást, mert a menye sokat dolgozik. Az én Jane-em egy fantasztikus kislány, nagyon okos, vidám és kissé eleven, de az élethez erre is szükség van.

Biel, 1986. 09. 20.”

***

Jane, úgy meglepődött, hogy majdnem kiesett a napló a kezéből. A felismerés, hogy a kisfiú nagy valószínűséggel a férje, teljesen ledöbbentette. Alig várta, hogy Robert hazaérjen a munkából és megmutathassa a fotót neki. Egyre inkább azt érezte, hogy a Jane Mayer pedig ő, és a nagymamája memoárját tartja a kezében. Ezen elgondolkodva még a teste is libabőrös lett. Hallotta, az autójuk ajtajának becsapódását. Rögtön lesietett férje elé, kezében az emlékkönyvvel.

– Szia drágám! - és nyakába ugrott a férjének.

– Szia kicsim! - válaszolta, majd megcsókolta feleségét.

– Nézd, mit találtam a memoárban! - mondta a fényképet a férje elé tartva.

– Azta…! Ez nem lehet igaz! Ez a fénykép mindig ott volt a konyhaszekrényünk polcán! Ezt nem hiszem el…! – mondta meghatottan, hüledezve és elvette a naplót a felesége kezéből, majd leült az ebédlőasztal mellé és elkezdte olvasni.

Jane leült mellé és a meghatottságtól könny csillant meg szemeiben. Robert, ahogyan elolvasta az édesapjáról szóló részt megkönnyezte és csak némán nézte a fotót.

– Hazaérkeztem Jane…! Már értem, miért nem beszéltek apámról! Mély sebeket hordoztak mindnyájan miatta és nem akarták, hogy ez feltépődjön! Megtaláltam a gyökereimet, pedig nem is kerestem. Innen indultak és én visszaérkeztem! Köszönöm neked kedves, hogy kitartottál a napló mellett!

Ez adta a kulcsot a kezembe nekem is, holott nem is gondoltam. A te múltadat kerestük és az enyémet találtuk! Bár..., ki tudja...? Ezek után lehet, hogy a te gyökereidet is ez a memoár fogja megoldani.

– Igen..., nagyon is elképzelhető! Vannak homályos foltok, amiket remélhetőleg még fel fog tárni ez a kis könyvecske. Engem boldoggá tesz, hogy a te történeted viszont feltárult, amit nem is reméltünk.

– Ez szinte nekem is hihetetlen, ha valakinek elmesélném, talán el sem hinné. Visszagondolva, hogyan kerültem ebbe a városba, hogyan ismerkedtem meg veled, a ház, a napló...! Ez egyszerűen elképesztő...! Alig bírok magamhoz térni!

– Bizony! Látod..., mennyire kegyes a sors! Ha kiderül, hogy mégis Julia a nagymamám, akkor ugyanezt végig gondolva az én életemben...! Nagyon szeret minket az Isten!

– Drágám...! Szeretnék kérni tőled valamit!

– Mondd csak!

– Hogy mikor..., nem tudom, de szeretném leróni tiszteletemet a körülményektől függetlenül, az apám sírjánál.

– Megértelek, és egyetértek veled!

– Ehhez valószínű, hogy Berlinbe kell utaznunk, ugye számíthatok rád...?

– Ez természetes! Igen..., valószínűleg ott temették el.

– Köszönöm Jane! Fáradt vagyok..., azt hiszem korábban lefekszem ma.

– Pihenj csak le drágám! Én is megyek nemsokára.

Az ősz beköszöntével a reggelek és az esték már hűvösebbé váltak.

Esős, párás időszak következett a hegyek által körülvett kis völgyben. Azonban, így is gyönyörű volt a látóhatár. Később virradt meg és hamarabb nyugovóra tért a Nap.

***

Jane reggel bement a városba Roberttal. Szeretett volna kicsit nézelődni, vásárolgatni a szükséges dolgokat. Később eszébe jutott, hogy a könyvtárban biztosan vannak régi újságok. Gondolta utána néz a Kőnig Évának, hátha írtak róla valamit az akkori újságok. Név szerint semmit nem talált. Két órán át keresgélt, úgy gondolta, hogy nem járt sikerrel, ezért kezdte összepakolni a kikért újságokat, hogy visszavigye.

Amikor felállt az egyik kicsúszott a kezéből. Felvette, és éppen a közlekedési híreknél szemébe ötlött egy Bielben történt baleset. Szörnyű tragédia címmel, rögtön beugrott neki, mit mondott a pap. Talán nem véletlen, így elkezdte olvasni.

„Egy gépkocsi vezetője, a csúszós úton, irányíthatatlanná vált autójával felhajtott a járdára. Itt éppen egy család sétált el, akiket elütött. A kislány, aki négyéves lehet könnyebben sérült a térdét megvágták a szilánkok, az édesanyja olyan súlyos sérült szenvedett, hogy a helyszínen életét vesztette. A nagymamát szintén súlyos sérülésekkel kórházba szállították."

Ekkor hirtelen sokk érte Janet elsápadt és majd elájult, kiment belőle minden erő. Gyorsan visszaült a székre. A könyvtáros hölgy észrevette és odament hozzá.

– Mi történt? Rosszul érzi magát? Segíthetek?
– Nem köszönöm, mindjárt jobb lesz.

– Hozok egy pohár vizet.

– Azt megköszönöm.

– Maradjon ülve még kicsit, ha gondolja ezeket visszaviszem én.

– Nagyon kedves! Köszönöm szépen!

Jane megitta vizet, és még ücsörgött egy darabig. Eszébe jutott, hogy a térdénél van egy heg. Biztossá vált számára, hogy ő Jane Mayer és Julia a nagymamája. Az édesanyját pedig már esélye sincs arra, hogy megismerje. Ez olyan sokkot okozott nála, hogy amikor kicsit összeszedte magát elindult az étterembe, ami a közelben volt, a férjéhez. Kissé szédelgett, mintha jól fejbe kólintották volna. Nem mert egyedül hazaindulni. A férje rögtön látta rajta, hogy valami baj van, mert úgy lépegetett, mint aki kótyagos.

– Jane! Mi történt? Gyere ülj ide kedvesem! - kérte Robert.

A felesége zokogásban tört ki és szorosan magához ölelte a férjét. Robert előbb hagyta, hogy kisírja magát, majd, amikor kicsit megkönnyebbült, újra megkérdezte;

– Mondd már! Mesélj el mindent! - kérte aggódva a férfi.

Ekkor még kissé szipogva, zaklatottan elmondta a történteket Jane, majd újra vígasztalhatatlanul kezdett el sírni.

– Maradj itt! Mindjárt jövök - szólalt meg Robert.

Gyorsan összepakolta a holmijait, és szólt, a titkárnőnek, hogy hazamegy.

– Gyere menjünk haza - kérte Robert és karonfogva kikísérte a kocsijukhoz a feleségét.

Otthon Jane ledőlt az ágyra mert még mindig szédelgett egy kicsit. Robert mellé ült és megfogta a kezét.

– Nézd szívem..., ez egy tragédia! Nagyon sajnálom, ha tényleg a te múltadról van szó.

– Minden összevág Robert!

– Tovább kell kutatnunk, hogy mi lett a nagymamával? Miért kerültél nevelőszülőkhöz? Egyáltalán tényleg rólad szól -e a történet?

– Igen..., igazad van! Amikor gyerekkoromban megkérdeztem a nevelőszüleimet a hegről, azt mondták, hogy nem emlékeznek rá, hogyan szereztem a sérülést. Valamivel megvágtam és össze kellett varrni.

– Nyilván..., nem akarták elmondani az igazságot!

– Miért...? Miért...? Pedig mennyivel könnyebb lenne az életem, ha mindennel tisztában lennék!

– Nem akartak fájdalmat okozni, valószínű.

– Igen, de minden titok kiderül egyszer és a következményeket nem lehet megúszni! Talán igazad volt, amikor azt mondtad nekem, hogy gondoljam meg a kutatást, mert lehet, hogy fájni fog!

– Sajnálom Jane...!

– Ó, milyen önző vagyok! Bocsáss meg nekem! Hiszen te nem is akartad bolygatni a múltadat és mégis kiderült. Neked sem könnyebb a feldolgozása a történteknek!

– Nincs semmi baj drágám! Lerójuk tiszteletünket a múlt sírjainál. Csak most már muszáj a végére jutnunk.

– Igen, igen! Köszönöm neked! Ma már csak pihenni szeretnék, mert sok volt ez nekem. Nagyon váratlanul ért!

– Gondolom, a pap is ezért nem akart erről beszélni. Komoly trauma lehetett számára is, mivel közel állt hozzá a család.

– Nagyon valószínű!

– Megyek szívem..., hagylak pihenni. Készítek valami finom vacsit.

– Köszönöm!

***

Reggel hűvös, szürke köd borult a tájra, viharos erősségű szél zörgette a redőnyöket.

– Szívem...! Én bemegyek dolgozni - szólalt meg reggeli után Robert.

– Persze..., menj csak!

– Jobban vagy? Itthon hagyhatlak?

– Igen..., már azt gondolom, hogy túl vagyok rajta.

– Hívj..., ha valami van!

– Jó..., de biztosan minden rendben lesz. Még kicsit visszafekszem, de azután olvasom tovább a memoárt. Jobb minél előbb a végére érni.

– Jól van drágám...! Ahogy érzed!

Jane, még egy kicsit emésztgette a dolgokat, bele is aludt mély gondolataiba. Amikor felébredt már dél felé járt az idő.

Viszont lelki békére talált, álmában találkozott az édesanyjával és a nagymamájával. Nyugalom és szeretet sugárzott felőlük.

Beszélgettek, e közben elmagyarázták neki, hogy ne bánkódjon, hiszen a szellemvilág az igazi otthonuk és ők várni fogják, ha majd eljön az ideje. A Föld egy tanuló iskola, legyen boldog, élje az életét becsülettel. Az angyalok továbbra is mellette lesznek és segítik mindenben. A hitétben legyen erős és állhatatos. Kíváncsi volt a gyökereire, melyet az angyalok közreműködésével megtalált azért, hogy segítse a mostani életében. Semmi sem természetes és nem ok nélküli. Adjon hálát mindenért és innentől csak a jövőjével törődjön.

Ezek után Jane-nek egyértelmű volt, hogy sajnos már a nagymamája sincs az élők sorában. Megebédelt, majd elővette a naplót szívéhez emelte és tovább folytatta az olvasást.

„Nagyon aranyos, szófogadó jó kislány Jane. Okos és mindenre kíváncsi. Sokat beszélgetünk és játszunk az udvaron. Kisebb dolgokban tud segíteni is.

Az idős házaspárból, csak az asszony van még életben. Az elméje ugyanolyan éles, mint évekkel ezelőtt. A férje előre ment a szellemvilágba. Eladományoztak sok ingóságot. A bútorok közül mi is választhattunk. Az ebédlő asztalt és a székeket kértük. A lányomnak megtetszett a komód és azt is nekünk adták. Több dolgot a szociális intézményeknek osztottak szét. A rengeteg könyvet pedig a könyvtárnak ajándékozták.

Csak a legszükségesebb dolgokat hagyták meg maguknak a hátralévő idejükre. A vagyonukat az ügyvéd haláluk után a végrendeletükben meghatározott rendelkezésüknek megfelelően majd végrehajtja. A lakást viszont egy szegényebb keresztény nagy családra hagyták. Becsületes jó munkaadónk, még most is a néni. Ha meghal, majd Évikémnek munkát kell keresnie, remélem talál a közelben.

A pap bácsi elmondta, hogy lassan készül nyugdíjba és majd egy fiatalember lesz helyette, aki helyettesítette korábban.

Zsuzsikáék jól vannak, békében élnek együtt. Robert jó eszű fiú és kitűnő a bizonyítványa. Várom Évikémet, ha végez bemegyünk a városközpontba vásárolgatni egy-két dolgot. Közeledik a karácsony és lassan elkezdünk készülődni rá. Úgy hallom, meg is jött.

Biel, 1987. 12. 04."

***

Itt a napló végéhez ért Jane. Tudta, hogy ezen a napon történhetett a baleset, ezért nem volt több bejegyzés, csak üres lapok. Megkönnyezve tette el a memoárt. Amikor Robert hazaérkezett elmesélte neki, hogy így ért véget a napló.

– Hú..., ezt nagyon sajnálom Jane.

– Muszáj megtudnom, hogy mi lett a nagymamámmal! Mi lett velem? Hogyan kerültem ezekhez a Smithékhez?

– Az idős pap, biztosan tud még néhány kérdésre válaszolni.

– Igen…! Sajnos nincs más megoldás! Valahogyan muszáj lesz még egyszer beszélni vele.

– A házvezetőnője nem szívesen lát minket.

– Talán még elmegy misére…?

– Megkérdezem holnap a templomban.

– Jane…, arra gondoltam, hogyha nincs hivatalosan sehol sem irat az örökbefogadásodról, talán ezt is a régi pap intézhette. Akkor viszont a templomban kell lennie egy példánynak.

– Igazad van Robert! Holnap ennek is utána járok és átnézem az irattárban az iratokat. Remélem megengedik.

– Szuper! Aztán valahogy megbirkózunk a házvezetőnővel.

– Rendben…! - válaszolta mosolyogva Jane.

***

Másnap délelőtt a mise után előadta kérését a fiatal papnak Jane. Megengedte, hogy a pincében lévő régi iratok között kutakodjon. Szerencsére évenként dobozolták be őket, így egyszerűbb volt az áttekintése. Így is legalább két órát vett igénybe Jane-nek, mire átnézte őket, hiszen minden egyes papírlapba bele kellett olvasnia.

– Igen…! Ez az…! - kiáltott fel önkéntelenül.

Egyetlen oldal volt csak, az ő személyes adataival és a nevelőszülők adataival. Az idős pap volt a tanú és valószínű, hogy a házvezetőnője a másik. A dátum, 1988. 02. 25. Ezt érdekesnek találta, viszont mindenképpen beszélnie kell majd az idős pappal újra, illetve a házvezetőnővel is, erre a következtetésre jutott.

– Atyám! Köszönöm szépen a lehetőséget, megtaláltam, amit kerestem! Szeretném lefénymásolni, hogy nekem megmaradjon emlékbe. Ugye lehetséges?

– Nem szívesen adok ki iratot a kezemből, de ez egyszer kivételt teszek.

– Nagyon köszönöm, itt a sarkon meg is csinálják, azonnal hozom vissza.

– Jó, rendben!

Jane rövid időn belül már vissza is vitte az eredeti példányt, boldog mosollyal az arcán.

– Mondja csak atyám..., az idős pap bácsi eljár még misére ide?

– Ó, nagyon ritkán! Attól függ, hogy milyen egészségi állapotban van.

– Értem..., köszönöm szépen a segítséget!

– Isten áldja kedves!

Robert hazatérését követően Jane elmesélte, hogy mire járt és boldogan mutatta az adoptálási papírját.

– Ennek nagyon örülök! - mondta Robert örömteli arccal.

– Muszáj elmennünk hozzájuk, mert nem jár rendszeresen misére az idős pap.

– Igen..., mégsem leshetjük ott állandóan, hogy mikor toppan be. Nem lesz egyszerű! - válaszolta Robert és közben megvakarta a feje búbját.

– Talán legjobb lenne csak úgy odaállítani. Amennyiben időpontot kérünk, úgysem fog adni - vázolta Jane.

– Az biztos…, ahogy a múltkor eltessékelt minket!

– Menjünk oda és a papírt felmutatom neki! Akkor talán megnyílik.

– Nincs más lehetőségünk, holnap ebédkor eljövök és utána mehetünk drágám!

– Ez csodás! Köszönöm neked!

***

Jane és Robert elmentek az idős pap lakására, becsengettek. Természetesen a házvezetőnő nyitott ajtót.

– Már megint maguk azok…?! Mondtam a múltkor, hogy hagyjanak minket békében! - rájuk akarta csukni az ajtót, de Robert a lábával megakadályozta.

Jane elővette adoptálási papírját és felmutatta.

– Nézze…! Én vagyok Julia unokája…!
Itt az irat róla, és jogomban van megtudni, hogy mi történt a nagymamámmal! Tudok a balesetről! Tudni szeretném, hogy hol temették el az édesanyámat és a nagymamámat! - emelte fel a hangját türelmetlenül Jane.

– Kérem…, menjenek…, - de már nem tudta befejezni a mondatát, mert megjelent az idős férfi a tolókocsijával.

– Hagyja őket Emma! Kérem jöjjenek be! - szólalt meg a pap.

– Nagyon köszönjük! Elnézést a zavarásért, hogy hívatlanul jöttünk, de… - mentegetőzött Jane.

– Hagyja csak Jane…! Én kérek bocsánatot a múltkori viselkedésemért. Foglaljanak helyet - válaszolta a pap, majd jelentőségteljesen nézett Emmára.

A hölgy kiment a szobából, kis idő elteltével egy dobozzal tért vissza és letette a dohányzóasztalra. Jane-ék nem igazán értették, hogy mi történik.

– Őszintén sajnálom…! Julia és családja nagyon közel állt hozzám. Amikor a múltkor itt jártak, megláttam önben az öt éves Jane-t. Óriási fájdalom volt ez számomra, és nem akartam önnek is ezt okozni - kezdte a pap a vallomását.

– Hiszen akkor felismert…? - kérdezte meglepetten Jane, eszébe jutott, amikor olyan furcsán nézett rá és nem akart tovább beszélni velük.

– Igen…! Mint említettem, meg akartam óvni…! Azonban egyszer minden igazságra fény derül. Jobb is így, legalább nem kell ezt a titkomat a sírba magammal vinnem - kis szünetet tartott.

Robert és Jane feszült figyelemmel csendben hallgatták.

– A tragédiát követően, Julia kórházba került és azonnal megműtötték. Én minden nap bementem hozzá. Önt hamar kiengedték a térdsérülésével. Nem volt senki, aki a gondozását elvállalhatta volna, így Emma és én magunkhoz vettük, ameddig a nagymamája fel nem épül. Sajnos, azonban a sikeres műtét ellenére válságos lett az állapota - ivott egy korty vizet, majd folytatta.

Jane-nek megteltek a szemei könnyel, és döbbenten hallotta, hogy itt ez az idős ember, valamint a házvezetőnő, akik gondoskodtak róla. Ő pedig még csak meg sem ismerte volna őket, ha a napló nem indítja el ezen az úton.

– Megkért..., hogy gondoskodjak önről, ha nem épülne fel. A házat az egyházunkra hagyta. Hívatott ügyvédet és végakaratának végrehajtójául engem jelölt meg. Még karácsony előtt itt hagyott minket - zsebkendőjével megtörölgette szemeit.

– Hálás vagyok önöknek! Nem is tudom, hogyan köszönjem meg! - szólalt meg Jane meghatódva.

– Nincs mit megköszönnie kedves! Azonban én is elég idős voltam, már ahhoz, hogy egy ilyen kislányt felneveljek, bár okos és jól nevelt gyermek volt. Felelőtlenség lett volna tőlem. Emma ismert egy rendes, keresztény fiatal párt, akiknek nem lehetett gyermekük. Többször eljöttek, hogy megismerkedjenek. Úgy láttuk, hogy kölcsönösen működik a dolog, így készítettem egy örökbefogadási papírt, azzal a feltétellel, hogy folyamatosan tájékoztatnak a kislány életéről, ameddig élek én vagy Emma. Ezeket a leveleket találja ebben a dobozban, mely mostantól az ön öröksége Jane. Mindent tudtam önről egészen a halálukig - mondta, majd átnyújtotta a dobozt.

– Ez csodálatos ajándék! Köszönöm szépen...! Bár azt hiszem, hogy ez nem eléggé fejezi ki, amit érzek - válaszolta a lány, és magához vette a dobozt.

– Nem is kell mondania semmit, látom a szemében! A halotti anyakönyvi kivonatokat is megtalálja benne. Emma, majd megmutatja a sírhelyüket. Itt lett eltemetve az édesanyja és a nagymamája is. Emma gondozza a sírjukat.

– Nagyon köszönöm önnek is Emma! Kérem ne haragudjon ránk! - mondta Jane, hozzá fordulva.

– Semmi baj! Én csak a kötelességemet végeztem - válaszolta.

– Ha van még kérdése kisasszony, akkor szívesen válaszolok rá - folytatta a pap.

– Igen..., a házaspár...? Ők a Smithék?

– Ja igen...! Ők rögtön a nevükre vették, és a születésének helyét is kérték, hogy változtassuk meg Londonra. Juliának is az volt a kérése és egyetértettem vele, hogy óvjuk meg önt a múltjától, ettől a tragédiától. Még kicsi volt, így kezdhetett egy teljesen más, új életet. A Smithék hamarosan ki is költöztek Angliába. Így a környezetváltozás segítette a felejtést. A házat eladtam és az abból befolyt összeget az ön taníttatására fordíttattam. Jó nevelést kapott, és nagyon szerették önt!

– Igen...! Ez így van!

– Nos..., ha megbocsájtanak..., de eléggé elfáradtam.

– Persze...! Mindent köszönök önöknek! Ha bármiben tudunk segíteni szóljanak csak bátran!

– Köszönjük, de nem akarunk a terhükre lenni - válaszolta a pap.

– Nézzék..., ez a legkevesebb úgy gondolom, hogy amit értem és a családomért tettek, azt mi szeretnénk viszonozni azzal, hogy idős korukra mindenben számíthatnak ránk!

– Nagyon kedves Jane! Köszönjük! - válaszolta Emma.

– A jó Isten áldja meg magukat! - köszönt el Jane és Robert.

– Isten áldja önöket! - válaszolta a pap.

Emma kikísérte őket és megmutatta a sírhelyet.

– Ide bármikor jöhetnek - mondta Emma, majd magukra hagyta őket.

Egy sírboltba temették Jane édesanyját és nagymamáját. Szépen rendben tartotta Emma, friss virág díszítette a sírt. Jane megtörölte könnyes szemeit, majd elindultak haza.

– Azt hiszem mindent megtudtam, a leveleket majd átolvasom - jegyezte meg Jane.

– Hát én megdöbbentem...! - tette hozzá Robert.

– Igen, én is...!

– Erre nem számítottam...!

– Hihetetlen, mennyire tudták őrizni a titkot. Még igazából fel sem fogtam.

– Nem csodálom drágám!

– Majd csináltatok két sírcsokrot és akkor azzal visszajövünk.

– Rendben, aztán még ott lesz Berlin is. Arra gondoltam, hogy ha Matteó-ék visszajönnek kiveszek egy hét szabit és akkor utaznánk el.

– Az szuper lesz! Robert...! Szeretném majd időnként meglátogatni a pap bácsit és a házvezetőnőt. Olyan sokat tettek értem annak idején. Szeretnék nekik visszasegíteni, amit tudok.

– Persze..., ez természetes drágám!

***

Másnap reggel Robert elment dolgozni, Jane otthonról elkészítette naprakészre a könyvelést. Később elővette a dobozt, hogy elolvassa a leveleket, melyek időrendi

sorrendben voltak egy piros masnival összekötve. - Milyen precízek...! - mondta félhangosan.

A nevelőanyja írta az összeset. Áradt belőle a szeretet, ahogyan Jane fejlődéséről írt hónapról, hónapra. Az egész gyermek és ifjú korát itt olvashatta, ez nagyon megható volt számára. Egy másik napló történetét tartotta a kezében a levelek által. Időnként jót mosolygott saját magán, néha könnybe lábadtak szemei.

Jane, amikor végzett a levelek elolvasásával, szépen visszakötözte és beletette a dobozba őket, ahogyan kapta. A dobozt pedig a komód fiókjába rejtette. Arra gondolt egyszer talán ezekből a levelekből, majd ő is megírhatja a saját memoárját.

***

Időközben Matteó és a felesége visszaérkeztek a nyári szabadságból és újra beálltak dolgozni.

Robert elmesélte neki, hogy távollétük alatt mi történ, és arra kérte őket, hogy egy hétig nélkülözzék mindkettőjüket, mert Berlinbe kell utazniuk. A következő hétben sikerült meg is egyezniük feltételesen, mivel még a feleségével is akart egyeztetni az utazásról. Amikor hazament, rögtön elmondta Jane-nek.

– Drágám..., megbeszéltem Matteóékkal a jövő hetet, hogy elutaznánk Berlinbe. Ugye jó neked is?

– Persze..., semmilyen kötött programom nincs. Számítottam rá!

– Nagyszerű! Akkor a hétvégén összepakolunk és a legkorábbi géppel utazunk. A jegyeket és a szállást intézem én!

– Köszönöm!

– Még nem tudom, hogy melyik temetőbe temették. Annak, majd a helyszínen utána járunk.

– Rendben! Azt hiszem úgy egyszerűbb lesz! Hány temető van?

– Három, de közel vannak egymáshoz. A nagyszüleim és az édesanyám, amelyikben el van temetve, ott kezdünk. Ha szerencsénk van, akkor az apám sírja is ott lesz valahol.

– Igen…, az nagyon valószínű. Még sosem voltam Berlinben, ha lesz időnk egy kicsit megmutathatnád a várost.

– Ez természetes!

***

Hétfőn reggel szerencsésen megérkeztek Berlinbe. A szállásukat elfoglalták, majd kimentek a temetőbe.

Robert félévenként egy fixen megegyezett összeget fizet a gondnoknak, hogy gondozza a hozzátartozóinak a sírját. Szépen rendben is találták, letették a virágaikat és imádkoztak szeretteikért.

Ezt követően megkeresték a gondnokot, hogy a meglévő adatok alapján adjon információt édesapja sírjának hollétéről. A férfi az irodában utána nézett, és meg is találta Robert édesapjának a sírhelyét, majd útba igazította őket.

A sírt meglátva, szomorú látvány fogadta őket. Elkorhadt, kiborult fejfa, amin alig olvasható a név. A sír megsüllyedve, az idő a hantot már majdnem a földdel egyenlővé tette, gaz borította mindenhol.

– Hú…! Azért ezt nem gondoltam! Senki nem volt kint nála. Talán a temetésén is csak a családtagok voltak – szólalt meg szomorúan Robert.

– Elég borzasztó látvány, pedig nincs is messze a szüleid sírjától!

– Ha tudtam volna…! - mondta szomorúan Robert.

– Ez így nem maradhat, biztosan a gondozásába veszi majd ezt is a gondnok.

– Igen, de megrendelem a sírkövet még ma, hogy mielőbb rendben legyen. Mégiscsak az apám volt! Olyan, amilyen, de akkor is! - mondta halkan és könnyek folytak végig az arcán.

Jane átölelte és reménykeltően annyit mondott;

– Sajnálom…, de most már minden rendben lesz szívem!

– Köszönöm, hogy vagy nekem Jane! - átkarolta, megpuszilta feleségét, majd elmondtak egy imát.

– Menjünk drágám…, intézzük a sír megújítását – kérte Jane.

A közelben megrendelték a sírkövet és a gondnokkal is sikerült megegyezniük, hogy vállalja el még ennek a sírnak a gondozását. A férfi megígérte nekik, hogy legyenek nyugodtak, mert felügyeli majd a sírkő elhelyezését. Telefonon tartják majd a kapcsolatot. Jane és Robert így visszatértek a szállásukra.

A hátralévő napokban Robert elkalauzolta kedvesét Berlinben. Rengeteg fotót készítettek, miközben bejárták a város nevezetességeit. Elsőként a Brandenburgi kaput nézték meg, amely a város középpontjában helyezkedik el.

A kapu tetején négylovas szekeret ábrázoló bronzszobor látható. Monumentális építmény, melynek öt kapuja van. Széles utcák a jellemzőek és rengeteg üzletház sorakozik egymás mellett a belvárosban. Az egyik este elmentek az Állami Operaházba, ahol megnéztek egy fantasztikus előadást. A Múzeum szigeten is eltöltöttek egy egész napot, hiszen rengeteg látnivalót találtak, mely egyben a berlini kulturális központ is, remekül érezték magukat. Egyik nap felmentek a Tv toronyba, ahonnan a város látképének látványa teljesen lenyűgözte őket. Sötétedés után, minden este sétáltak, mert a város varázslatos fényeivel nem lehetett betelni. Az egy hét hamar eltelt és már készülődtek haza. Megegyeztek abban, hogy ide majd hosszabb időre is el fognak jönni. Csodás hetet töltöttek együtt.

***

Hazaérkezve rengeteg munka várt Robertre, sok időt töltött a munkahelyén. Ezért előfordult, hogy Jane egyedül ment az idős pap bácsihoz, akinek az egészségi állapota folyamatosan romlott.

Szinte állandó ápolást igényelt, a házvezetőnő éjjel-nappal mellette volt. Így az egyéb házimunkára nem maradt sok ideje. Jane többször főzött úgy, hogy vitt az ételből nekik. Megkérte a házvezetőnőt, hogy mindig írja össze hétvégére a vásárolni valót, vagy telefonáljon, ha hamarabb szükség lenne valamire. A hétvégeken Roberttel együtt bevásároltak és kocsival elvitték nekik. Jane ebben a nehéz időkben szinte minden délutánt náluk töltött. Igyekezett kicsit felváltani a házvezetőnőt, aki nagyon örült a segítségének. Jane ült a pap bácsi ágyánál és megfogta a kezét, együtt imádkoztak. A bácsi arcán hálás mosoly jelent meg.

Pár hét elteltével sajnos a kórházba került, és már nem tudtak segíteni rajta. A házvezetőnő mérhetetlenül kétségbe esett, a férfi olyan volt neki, mint a testvére. Igaz tudta, hogy bekövetkezik, de mély fájdalom járta át a lelkét. El sem tudta képzelni, hogy mihez kezdjen, mi lesz vele, hol lakik majd, hiszen idős és megfáradt volt már ő is. A fiatal pap nem biztos, hogy igényt fog rá tartani. Ez külön aggodalommal töltötte el.

Jane és Robert a temetés ügyintézését magukra vállalták, valamint a ház átadásában is segítséget nyújtottak, mivel az szolgálati lakás volt. A fiatal pap költözött oda, a házvezetőnőt pedig Jane magukhoz vette, aki boldogan fogadta a felkérést. Nehéz időszak volt ez mindannyiuk életében.

***

Ahogyan telt- múlt az idő Jane áldott állapotba került Robert legnagyobb örömére.

Egy év múlva már kezében tarthatta egyetlen kis fiát Patrickot. A házvezetőnő örömmel vett rész a kisfiú dajkálásában. Nagy segítségére volt a házaspárnak a továbbiakban.

Jane később elkezdte megírni a levelek alapján a saját történetét, hogy egykor Patrick majd kutatások nélkül is elolvashassa a családja történetét.

Pár év múlva egy kisregény született belőle, melynek igen nagy sikere lett. Jane úgy döntött, hogy elkezdi írói pályafutását.

Néhány év elteltével pedig befutott írónőként dedikálta könyveit.

Ez idő alatt Robert munkájának is beérett a gyümölcse. A közösen elindított éttermük megkapta az ötcsillagot. Varázslatos, közkedvelt vendéglővé vált Bielben.

VÉGE!

TARTALOM

A tél csókja.....7

A tavasz rejtélye.....30

A nyár meglepetései.....70

Az ősz búcsúja.....104

Ajánlás a szerző műveiből:

Fényben élni

Válogatott versek

Ebben a könyvben az első verseim olvashatóak. 2011 – től, 2015 – ig, főleg lírai hangulatúak, de válogatott versek révén több témakörből is találhatóak benne költeményeim.

Az élet sója

Válogatott versek

2015 – 2017 közötti verseim olvashatóak a könyvben, különböző témákban. Többségében spirituális és keresztény jellegűek. Azonban egyéb témakörök is fellelhetőek benne.

Lélekből szólva

Válogatott versek

Ez a könyv 2018 -ig íródott verseimből ad betekintést az alkotásaimról. Egy kis ízelítő a korábbi köteteimben található írásaimból.

Föld és Ég között

Válogatott versek

A verseskötetemben 2019 – 2020 között írt műveim olvashatóak különböző témakörökben. Mese versek, természetről szóló versek, és ünnepi alkalomra írt költemények alkotják többségét.

Égi szivárvány

Válogatott versek

Ebben a könyvemben 2021 – 2023 között íródott alkotásaim olvashatóak. Ünnepekről, természet csodáiról, mese versek, valamint spirituális költemények váltják egymást.

Nebuló Farsang

Mesélnek a versek

Ez a verseskötetem gyermekek számára készült. Négy éves kortól tudom ajánlani a kicsiknek. Megismerkedhetnek benne a természet szépségével, különféle állatokkal, valamint tanulságos történetekkel, mese versek formájában.

Égi jel

Válogatott versek

Ez a verseskötetem imák és kereszténységversek gyűjteménye. Első verseimtől a mai napig elkészült alkotások olvashatóak benne.

Bibliai történetek versben sorozat:

Ezt a könyv sorozatot 2017 – től írtam, 2019 végéig. A sorozat négy kötetből áll;

I. Ószövetség, **II.** Újszövetség első rész, **III.** – A hegyi beszéd – Újszövetség második rész, **IV.** Újszövetség harmadik rész.

Egy kis hitvallás

Válogatott versek

Nagy Károllyal közösen készült verseskötet. A hitünk által íródott verseink olvashatóak a könyvben, ahogyan már a címe is utal rá.

Lelkek szólama

Mennyei versek

A kötet Goran Episcopus társszerzővel íródott. Három – három versszakoként váltakoznak a versek. Az egész egy folyamatos költemény, mely egy gondolatsort alkot. A könyv kódex kivitelű, melyben az illusztrációkat és a borítót Goran Episcopus készítette. A kötet Kanadai kiadású.

Kaland & Valóság

Novellák I.

Ez az első novelláimat tartalmazó kötetem, melyben különböző történetek és események játszódnak le. A témakörük változó a romantikustól, kalandokon át a spirituális és a történelemig bezárólag.

Sorskötelék

Novellák II.

A könyv második novella kötetem. Rövidebb – hosszabb történetek különböző zsánerben íródtak. Így olvasható benne izgalmas, kalandos és romantikus, valamint spirituális novellák.

Égi Szimfóniák

Novellák III.

Több spirituális história olvasható benne. Könyvemben a főszerepet az emberi érzelmek és különös kapcsolatok felszínre kerülése adja. Betekintést nyújtanak a túlvilág titkaiba és a létezés misztériumába. Izgalmas, fordulatokban gazdag és olykor drámai kimenetelűek. Mindez olyan egyedi történetekben, melyek valahol és valamikor már lejátszódtak a nagyvilágban.

Egy igaz út

Spirituális életfilozófia

Ebben a könyvemben igyekszem bemutatni egy filozófiai spirituális utat. Az igazösvényen való járás elméleti és gyakorlati oldalát. Az igazi spiritualitás és vallások megismerésén keresztül az álmokig, hogyan függ össze minden – mindennel.

Egy igaz út folytatódik

Spirituális életfilozófia

A könyv címe is mutatja, hogy folytatódik az út megismerésének lehetősége. Néhány Szent életének rövid történetével, valamint a túlvilági lét törvényeivel. Angyalok és Missziós szellemek tevékenységeiről. A Mennyei és Földi világ közötti kapocsról, és ennek összefüggéseiről írok benne.

Nyári kalandok a Mátrában

Ifjúsági kalandregény

A Mátra iránti rajongásomból megszületett egy kalandregény. Két család kirándulásáról szól. A könyv elvisz a hegységben található különböző ominózus helyekre. A természet pazar látványi, a Mátrában előforduló állatai jellenek meg a történetben. Feltárja a titkokat és legendákat. Több saját fotóval lett illusztrálva a történet, mely elsősorban gyermekek részére íródott.

Az elveszett aranyrudak

Romantikus kalandregény

Kitalált történet, melyben megtalálható a romantikus szerelem és a felfedező kalandok sora. A regény több helyszínen játszódik, így ezek is látványosan bemutatásra kerülnek. Izgalmakkal tele, fordulatos történet.

Titkok a fény útján

Romantikus spirituális regény

A regényem Spanyolországban, Almería – ban játszódik. A főhősnő Nina, aki szüleivel él itt és vallásos nevelést kapott. Legjobb barátnője Alina, akit hitében Nina bizonyságtételei erősítenek meg, hiszen ő végig járja a titkok ösvényét. Ez a regény valósághű megtapasztalásokon alapul.

Élmények északon

Spirituális kalandregény

Ez a könyvem kalandokban és izgalmakban gazdag, azonban nem nélkülözi a romantikát sem. Az északi tájakon játszódik a történet, így ezek látványos bemutatása igazi élményt nyújt. Rasmus spirituális úton vezeti és tanítja unokaöcsét Niilot aki szépen halad a lelki fejlődésének útján. A regényemet nagy szeretettel ajánlom mindazok számára, akik szeretik a kalandokat és az északi tájak érdekességeit, valamint érdeklődnek a spirituális gondolkodás iránt.

Fényvándor

Az utolsó kenet nyomában

regény/színdarab

A könyv Goran Episcopus társszerzővel íródott. A regény két főszereplője különböző korokban és helyszíneken találkozik egy reinkarnációs sorozatban, három alkalommal. Bizonyos tekercsek felkutatásának nyomában járnak. A könyv borítóját és illusztrációit Goran Episcopus készítette. A regény Kanadai kiadású.

KIRÁLYI NEMZEDÉK

Hercegszív

trilógia I. kötet

Az ifjú koronaherceg szembesül élete során a ránehezedő teherrel, amit a trón követel tőle. Megismeri a mindent elsöprő szerelmet és a velejáró fájdalmakat. Ennek ellenére hűségesen követi az ország ősi törvényeit és a hagyományait. Édesapjához méltóan lép a trónra. A három könyvem egy királyi dinasztia életéről szól. Nem a történelmi témát öleli fel, hanem inkább családregény. A XX. században játszódó, fiktív országgal, személyekkel, illetve eseményekkel. Izgalmas, kalandokban és érzelmekben gazdag lélektani olvasmány. Szívek törnek, vagy egymásra találnak? A törvények elszakítanak, választás elé állítanak. A hagyományok megtöréséhez bátorság kell. A minden felett uralkodó szigor vagy a szeretet érvényesül? A konzervatív nép véleménye, avagy a szabadság felvállalása? Sok - sok kérdés bontakozik ki a három kötet története során. Tartsanak velem, és ismerjük meg a válaszokat a kérdésekre, a szereplők nyomán.

A nyár hercege

trilógia II. kötet

A – Királyi nemzedék – című trilógiának a második része, – A nyár hercege – címet kapta. Az ifjú koronaherceg szembesül élete során a ránehezedő teherrel, amit a trón követel tőle. Ez a kötelék és a szabadság vágya ütközik a lelkében.

Nem tudja elfogadni a többszáz éves hagyományokat és törvényeket. Keményen küzd azért, hogy ezen változtasson még leendő királyként. A három kötetem egy királyi dinasztia életéről szól. Nem a történelmi témát öleli fel, hanem inkább családregény. A XX. században játszódó, fiktív országgal, személyekkel, illetve eseményekkel. Izgalmas, kalandokban és érzelmekben gazdag lélektani olvasmány. Szívek törnek, vagy egymásra találnak? A törvények elszakítanak, választás elé állítanak. A hagyományok megtöréséhez bátorság kell. A minden felett uralkodó szigor vagy a szeretet érvényesül? A konzervatív nép véleménye, avagy a szabadság felvállalása? Sok - sok kérdés bontakozik ki a három kötet története során. Tartsanak velem, és ismerjük meg a válaszokat a kérdésekre, a szereplők nyomán.

A hercegség lánya

trilógia III. kötet

A – Királyi nemzedék – című trilógiának a harmadik része, – A hercegség lánya – címet kapta. A királyi monarchia, már átalakult független hercegséggé. A hercegség lánya a királyi vérvonal leszármazottja. Ő lesz az ország irányítója. Azonban már nem köti jó néhány törvény és hagyomány, melyek a királyi monarchia idején még nehéz terheket rótt a trónörökösökre. A hercegnő élete a változások ellenére sem könnyű. A családi történet tovább folytatódik érzelmekben gazdag lélektani olvasmányként. Emellett a kalandok és váratlan fordulatok, szituációk sem maradnak el. Továbbá spirituális élmények színesítik a történetet és segítenek a helyzetek bölcs megoldásában.

A titokzatos memoár

Naplóregény

Jane a főhősnő Londonban él, könyvelő egy nagy cégnél. A munkahelyi konfliktus miatt felmond és Svájcba utazik síelni. Itt ismerkedik meg Roberttal, a vonzódás kölcsönös. Közösen vesznek egy régi felújítandó házat, azzal a szándékkal, hogy ez lesz az otthonuk. A bútorok eltávolításának alkalmával Jane, a komód alatt talál egy régi naplót. Nagy izgalommal kezd neki az olvasásának, miközben végig az jár a fejében, hogy kié lehet ez a memoár? Igyekszik felkutatni a tulajdonosát Robert segítségével. Vajon megtalálják – e az idős hölgyet? Él -e még, vagy van-e hozzátartozója? A történet több szálon fut, hiszen a fiatal pár keresésére indul Juliának, eközben megismerhetjük a titokzatos napló tatalmát. Egy nagyon izgalmas, romantikus és spirituális történet, melyben a lélek mélységei tárulkoznak ki.

Valamennyi eddig elkészült könyvem olvasható E – könyv formájában. Magánkiadásban, nyomtatott formában megvásárolható közvetlenül a szerzőtől.

Elérhetőség: e – mail cím: **pooredit3@gmail.com**

A szerző honlapja: http://www.pooreditirono.hu/

Nagy szeretettel ajánlom figyelmükbe az elkészült könyveimet.

Támogasd a munkánkat!
MK MT
Amennyiben egyetértesz a céljainkkal:
• szeretnéd, hogy minél több magyar nyelven írt magyar könyv szülessen,
• szeretnéd, hogy a fiatalok többet olvassanak, írjanak,
• szeretnéd, hogy külföldön is jobban elismerjék a magyar szerzők írásait,
akkor támogasd te is az MKMT mozgalom céljait, vagy egy adott projekt megvalósítását, lebonyolítását!
Válaszd ki mely projektet támogatod, és akár egy kis összeggel előremozdíthatod a megvalósulását!
https://mkmt.hu/tamogass
Facebook oldalunk: facebook.com/mkmtMozgalom
Instagram: https://www.instagram.com/mkmtmozgalom/
Levelezési cím: 2049 Diósd Hársfa utca 5/2.
Telefon: +36(30)499-34-77
email: info@mkmt.hu

Vannak titkok, amelyek egy életen át
őrzik a lelkünket.

Egy különös napló, egy elfeledett múlt.
Szigorúan őrzött titokról lebben fel a fátyol.

Jane, amikor rátalál a komód alatt egy régi naplóra, nem is sejti, hogy a sorok mögött egy olyan történet rejlik, amely örökre megváltoztatja az életét.

A XX. század elején, a festői Biel tóparti városában élő Jane és Robert közösen kezdik felkutatni a napló tulajdonosát. Eközben váratlan nehézségekkel találják szembe magukat.

A titokzatos memoár lassan felfedi magát, mely különös meglepetést tartogat mindkettőjük részére.

Egy szívhez szóló regény
a szerelemről, a családról és azokról
a titokról, amelyeket néha fel kell tárni,
hogy szabadok lehessünk.

POÓR EDIT

Romantikus regényeiben az érzelmek finom árnyalatait, a múlt és jelen összefonódását kutatja. Hisz abban, hogy minden történetben ott rejlik egy darabka valóság – és remény.